

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber octavus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

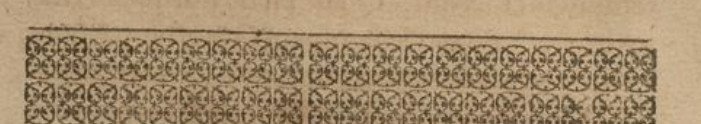
[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

ἢς μὴ παρούσης, ὁδὸν ἐμπειρίας ὁδὸν ἀγχινοίας ὀφείδης, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐπιπονησάντων μάλλον κατὰ τὸν ἦκρον κρῦπτοις ἐπιβέβωτος καὶ πανουργίας ὁ παρρησιαστικὸς. ὁδὸν οὖν δεῖ δεδιέναι κινουμένων τὰ παρρησιαστικῶν οἶνον. κινεῖ γὰρ καὶ τὰ φαυλοτάτα, πλὴν ἐν τοῖς κακίοις, ὧν ὁδὸν ποτε νήφει ὁ βασιλευσάμενος. ἀλλ' ὡς τὰ χυρεῖα θεοφραστοῦ εἰώθη καλεῖν ἀοινα συμποσία, οὕτως ἀοινοῦ ἀεὶ μέθην καὶ σκυδερπητῆς τῶν ἀπαυδύτων ἐνοικεῖ ψυχῆς, ἐπιπαρρησιαστικῆς ὑπὸ ὀργῆς πινος ἢ δεσμεύσεως, ἢ φιλονεικίας, ἢ ἀειθέλειας. ὧν ὁ οἶνος ἀμβλυώων τὰ πολλὰ μάλλον ἢ παροξυώων, καὶ ἀφρονῶν ὁδὸν ἠλιθίως, ἀλλ' ἀπλῶς ποίησιν καὶ πρῶτον, ὁδὸν παρρησιαστικῶν συμπερονῶν, ἀλλὰ καὶ παρρησιαστικῶν. οἱ δὲ τὴν πρῶτην ἀφροσύνην, καὶ φρόνησιν ἠγέμενοι τὴν ψευδοδοξίαν καὶ ἀειθέλειαν, εἰκότως ἀβελτέρως ἀποφάνεσθαι τὴν οἶνον λέγοντας ἀφελῶς καὶ ἀδόλως ὁ φανόμενος. τοῦ ἀπαιτίου δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν θεῖον, ἐλθέμενον καὶ λύσον ἐκάλουν, καὶ μεμπτικῶς πολλῶν ἐχθρῶν ἠγούτο μοίραν, καὶ εἶπε ὁ βακχιδόσιμον καὶ μαριαδῆς, ὡς τὸν Εὐριπίδης εἶπεν, ἀλλ' ὅτι ὁ δολοφρεπὴς καὶ ἀειθεὶς καὶ ἀπίστον ὄξυρων καὶ ἀπολύων τῆς ψυχῆς, ἀληθεία καὶ παρρησία χρῆσθαι τῶν ἀλλήλων δίδωσιν.

A quibus absentibus nihil peritia, nihil iudicii solertia prodest. Sed multi vino obsecuentes potius proclare consulunt, quam suam sententiam insidiosè & vafre occultent. Nulla ergo causa est, cur vinum formidemus, quia motus animi concitet. neque enim deterrimos excitat, nisi in pessimis, quorum nunquam est sobria consultatrix animi facultas. sed sicut theophrastus solebat cotrinas appellare, ebrietas vini experta & tristis inhabitat in animis ineruditorum, perturbata ab ira aliqua, aut malevolentia, aut contendedi libidine aut illiberalitate. quorum vitiorum pleraque retundens magis quam acuens vini usus, non stultos aut futiles redigit, sed callidos: non vitium negligentes, sed honesto intentos. Qui vero versutiam pro calliditate, & vanitatem illiberalitatemque pro prudentia usurpant, par est ut pro fatuis etiam censeant eos qui in vino simpliciter ac absque dolo suam exponunt sententiam. Contra antiqui Bacchum Liberi & Lysii seu Solutoris nominibus adfecerunt, & ei vaticinandi magnam adscripserunt facultatem. non, quod Euripides dixit, ob debacchationes & furores: sed quod feruilem metum & infidelitatem eximens, eaque animum liberans, homines inter se veritate dicendique libertate uti doceat.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ὀγδοόν.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est, Coniualium disputationum, Liber octauus.

Περὶ ἡμερῶν ἐν αἷς γαστρίαισιν πίνες τῶν ἐπιπονησάντων. ὧ καὶ τῆς δευτέρου ἐκ θεῶν ἡμέρας. Πρόβλημα α'.

D De diebus illustrium quorundam virorum natalibus: simulq; de his, quos dii genuisse dicuntur. Quæstio prima.

Γ φιλοσοφία, ὡς Σόσιος Σενεκίων, ἐκ τῶν συμποσίων ἐκβάλλοντες ἐπιπονησάντων ποιοῦσι τοῖς ὁφθαλμοῖς ἀναμειβόμενοι, ἀλλὰ χεῖρον, ὅσα λύχου μὲν ἄρτερος, οἱ μέτεροι καὶ σφραγισθέντες ὁδὸν ἐσονται κακίοις, ὁ ἀειθεῖς δὲ βλέπειν ἀλλήλους μείζον ἐχοντες ἀμειβόμενοι δὲ καὶ ἀμουσίας σιωπῶν παρούσης, ὁδὸν ὁ δὲ Ἄθλιος ὁ χρυσοῦς λύχος ἐκείνος δὲ χρῆσθαι αὐτὸν καὶ κρῦπτον τῶν ἀφροσύνην. σιωπῶντας μὲν γὰρ ἐμπίπλασθαι μετ' ἀλλήλων, καμνὴν συναδῆς καὶ ἴσως ἀδύατον. ὁ δὲ λόγος μὲν ἀπολείπων ἐν συμποσίων, ὁ δὲ τεταγμένως χρῆσθαι λόγῳ καὶ ὠφελίμως, καὶ παρρησιαστικῶς, πολὺ γρηγορώτερος ὅτι τὸ πίνειν μὲν οἶνον δεῖν καὶ βράχην τὴν δὲ φρονεῖν, ἀκραιφνῶς τὸ οἶνον αὐτοῖς ἐκχεῖν, καὶ τὴν ἀνὴδευτον καὶ ἀκαταρτον τῶν ἀφροσύνην. ἔτε γὰρ ποτὸν ὁδὸν, ἔτε ἐδέσθον, ἔτε ἀπιδῆς καὶ βλαβερόν ὅτι μὴ θεράπευτον ὄν παρρησιαστικῶν, ὡς λόγος καὶ ἀκαταρτος καὶ ἀφροσύνης ἐν συμποσίων παρρησιαστικῶν. τὸ γὰρ μέγιστον οἱ λειδορῶντες φιλόσοφοι λήρην παρρησιαστικῶν ἀποκαταλείπει. ὁ δὲ ληρῆν ὁδὸν ὅτιν ἄλλ' ἢ λόγῳ κεινῶ χρῆσθαι καὶ φλυαρώδει. λαλιᾶς δὲ ἀπάκτου καὶ φλυαρίας εἰς ἀκραιφνῶς ἐμπροσθεν, ὕβρις καὶ παρρησιαστικῶν τέλος ἀμουσιάζοντες καὶ ἀχρηστώτων. οὐ φαύλως οὖν καὶ παρ' ἡμῶν ἐν τοῖς ἀχρηστώτοις

Vi philosophiam e conuiuiis eiciunt, Sossi Senecio, non idem, sed peius agunt quam qui lumē inde tollūt. Nam lucerna sublata, modesti ac pudici homines nihilo fient deteriores: quippe qui pluris faciant mutuo se reuereri, quam inuicem videre. At ubi incititia & bonarum artium imperitia ad vinum accedunt, iam ne aurea quidem illa Mineræ lucerna modestū gratiosumq; effecerit conuiuium. Ut enim homines qui conuenerunt silentes cibo impleantur, nimis quam est porcorum mori affine, atq; haud scio an etiam fieri nequeat. Qui vero sermonem in conuiuio relinquit, ordinem & utilitatem colloquii inde excludens: multo est ineptior, quam si quis velit conuiuas semper edere & bibere, vinum autem iis merum infundat, cibumq; inconditum & immundum apponat. Nullus quippe cibus, nullus potus non quo conuenit modo apparatus, ita infuauis, ita noxius est, ut sermo intempestiue & stulte in conuiuiis circumuagatus. Equidem philosophi ebrietatem vituperantes, delirationem e vino obortam appellant. quid autem est delirare, quam inani & nugaci oratione uti? & cum garrulitas in composita ac nugæ vino accedat, finis incitissimus ingratisimisque sequitur contumeliæ & bacchatio. Non itaq; inepte apud nos Agrionis

festo mulieres Bacchum requirunt tanquam fugi-
 tum, deinde finem querendi faciunt, dicuntque
 eum ad Musas confugisse, atque apud eas latere oc-
 cultatum: paulo post coena finita ænigmata & gri-
 phos inuicem proponunt. docente id mysterio,
 inter pocula sermone utendum esse qui aliquid
 commentationis atque eruditionis habeat: quæ si e-
 brietati adsit, ferocia & insania vini celatur à Mu-
 sis benigne detenta. Proinde quæ pridem in Pla-
 tonis nataliciis nobis audire & dicere contigit,
 primo loco hic liber complectitur, qui est conui-
 ualium disputationum octauus. **S**EXTA die mensis
 Thargelionis cum natalem Socratis diem cele-
 brauissemus, postridie eius diei Platonis natalicia
 egimus. eaque occasio primum nobis oblata disse-
 rendi fuit ea, quæ ad præsens tempus quadrarent.
 Princeps colloqui Diogenianus Pergamenus
 fuit, ita fere locutus. Non male Ion de Fortuna
 pronunciauit, eam cum à sapientia differat pluri-
 mum, per multa huius operum similia facere. Hoc
 quidem illam scite fortuito lusu effecisse, ut horum
 philosophorum natales dies non modo ita conti-
 gui essent, sed prior etiam eius qui gloria & ætate
 anteuisset, doctorque alterius fuisset. Mihi vero
 multa occurrerunt quæ dicerem de his, quæ in idem
 tempus inciderunt. Quale est de Euripide. Is na-
 tus ea die, qua ad Salaminam Græci cum Medis
 nauali per cælio decertauerunt, mortuus est die na-
 tali Dionysii senioris, Siciliæ tyranni. cum quidē,
 ut Timæus ait, Fortuna simul & imitatore tragica-
 rum calamitatum subduxit, & actorem earum
 autoremque introduxit. Mentio etiam facta est hu-
 ius rei, quod Alexander Magnus & Diogenes Cy-
 nicus ille una eademque die è viuis excesserunt.
Conuenit quoque regem Attalum suis in nataliciis
 diem suum obiisse. Pompeium Magnum alii suo
 natali, alii pridie eius periisse apud Ægyptum ai-
 ebant. In mentem venit porro & Pindarus, qui Py-
 thias natus, multos pulcrosque hymnos Apollini sup-
 peditauit. Florus autem Carneadem quoque nol-
 bat præteriri in Platonis nataliciis, Academia nobilissimum
 antistitem. ambos enim natos festo A-
 pollinis die: Platonē Athenis cum Thargelia age-
 rentur: Carneadē Cyrenæ, cum ibi Carnia celebra-
 rentur. Vtrunque sacrificiū in septimum diem incidit:
 & vos vates atque sacerdotes Apollinē ut ea die na-
 tum, Hebdomagenam, quasi Septimanatū, appel-
 latis. Itaque eos qui Apollinis filium faciunt Pla-
 tonem, non puto aliquam Deo ei contumeliam fa-
 cere, qui nobis hunc maiorum vitiorum & mor-
 borum medicum Socratis, tanquam alterius Chi-
 ronem opera parauit. simul etiam commemorauit
 somnium Aristonis & vocem una oblatam, quæ
 eum per decem menses concubitu & contactu u-
 xoris abstinere iuberet. Sub hæc Tyndares Lace-
 dæmonius: De Platone quidem, inquit, dignum
 est canere & dicere:

*Non hic creditus est mortali de patre natus
 Esse: Deo genitore satius sed ducere vitam.*

Equidem non nihil vereor, ne gignere non minus
 repugnet diuinæ naturæ perpetuitati, quam natū
 esse. nam gignere etiam mutatio est quædam &
 adfectio. idque significauit Alexander, cum dice-
 ret, se morti & interitui esse obnoxium sese tum
 maxime sentire, quando rem haberet cum mu-
 liere, & cū dormiret. nempe quod somnus remis-
 sio quædā esset ab imbecillitate proficiscens: generatio autem
 quæuis sui portiuicula in aliū transitus & perditio.

A τὸν Διόνυσον ἀγχιμαχέας ὡς ἀποδεδραχῶτα ζητῶσαν. εἶτα
 παύονται, καὶ λέγουσιν ὅτι πρὸς ταῖς μούσας κατὰ πέφυκε,
 καὶ κέκρυπται παρ' ἐκίταις· μετ' οὐλίχον δ' τὸ δειπνῆ τέλος
 ἔχοντας ἀνίγματα καὶ κρίσεις ἀλλήλοις παρεβάλλουσι. Ἐμ-
 φείας διδάσκοντες ὅτι λόγου τε δειχθέντα καὶ πῶτον γε-
 εἶδον πῶτα καὶ μούσας ἔχοντι, καὶ λόγου τοιούτου τῆ μέθη παρόν-
 τος ἀποκρῦπτεται δ' ἄγερον καὶ μόριχον, ἕστω τ' μετὰ τὸν δὲ με-
 ναὶς κατεχόμενον. ἂ τίτιμι ἐν τοῖς Πλάτωνος ἡμεθλίους
 ποίησι καὶ ἀκρόταται καὶ εἰπεῖν σιωπέ τεχεν ἡμῖν, ποσάτα ἔστο πε-
 ριέχθ' οὐ βιβλίον. ἐστὶ δ' ἡ συμποσιακῶν ὄργανον. **T**ῆ ἑκτῆ δὲ
B Θαρρηλιανὸς ἱσαμήρου, τ' Σωκράτους ἀγαθόντες ἡμεθλίους,
 τῆ ἐβδόμη πύ Πλάτωνος ἡγήσατο, καὶ τὸ τοῦ πρῶτον λόγου
 ἡμῖν παρέχε τῆ σιωπῆς κατὰ ποσά, ὧν κατ' ἠρξεν Διογρη-
 νὸς ὁ Περγαμήμιος. ἔφη γὰρ οὐ φάουλως εἰπεῖν ἰωια πρὸς τῆς
 τύχης, ὅτι πολλὰ τῆς σοφίας ἀμφέρουσα, πλῆθρα αὐτῆ ἐ-
 μοια ποιεῖ. τὸτο μὲντοι μουσικῶς εἰκεν ἀπαιτοματίσαι δ'
 μὴ μόνον οὐτο σιωπέης, ἀλλὰ καὶ πρὸς περὶ τῆ δόξη γεγενῆσθαι
 τὸν πορεσῶν τε καὶ κατ' ἠρητιλί. ἐμοὶ δ' πολλὰ λέξαν ἐπέχει
 τοῖς παροδοτῶν εἰς ταῦτα κατερο σιωδραμόντων, οἷον δ' πε-
 εὶ τῆς Εὐεπίδου ἡμέσως καὶ τελευτῆς, ἡμοσίου μὲν ἡ-
C μέρα καθ' ἣν οἱ Ἕλληες εἰσαμάχου ἐν Σαλαμῖνι πρὸς
 τὸν Μῆδον, ἀποθανόντος δὲ καθ' ἣν ἐγηθήθη Διονύσιος ὁ πορ-
 σῶν τε καὶ τῆς ἐν Σικελία τυράνων ἄμα τ' τύχης (ὡς Τι-
 μάχος ἔφη) τ' μιμητικῆ δὲ ἁγροσῆς τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ
 τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγροσῆς. ἐμνήσθηται δ' καὶ τῆς Ἀλέξαν-
 δρου τῆ βασιλέως τελευτῆς, καὶ τῆς Διογρητοῦς ἑκῆν ἡμέ-
 ρα μιᾶ ἡμοσίου. καὶ τ' μὲν Ἀπάλων ἐν τοῖς εἰαῶν ἡμεθλίους
 τ' βασιλεῆ τελευτῆσαι σιωφανεῖτο. **P**ριμπίον δ' Ἰμά-
 γνον οἱ μὲν ἐν τοῖς ἡμεθλίους ἔφασαν, οἱ δὲ πρὸς μὲν ἡμέ-
 ρας τῶν ἡμεθλίους ἀποθανεῖν πρὸς Ἀίγυπτον. ἦκε δ' καὶ Πί-
D δαρος ἐπὶ μνημῶν ἐν Πυθίοις ἡμοσίου πολλῶν καὶ κα-
 λῶν ὑμῶν τὰ πρὸς ἡρηγός. ὁ δὲ Φλάρος ὁ δὲ Καρνιάδην
 ἀπαξιοῦν ἔφη μνημῆς ἐν τοῖς Πλάτωνος ἡμεθλίους, αἰ-
 δρα τῆς Ἀκαδημίας δὲ κλέεσαι τὴν ὄργαστην. Ἀπόλλωνος γὰρ
 ἀμφοτέρας ἐορτῆς ἡμέσας τὸν μὲν γὰρ Θαρρηλίους Ἀθη-
 νιοι, τὸν δὲ Καρνεία Κυρναίων ἀγρότων. ἐβδόμη δὲ ἀμ-
 φοτέρας ἐορτάζουσι, καὶ τὸν θεόν, ὡς ταύτη ἡμοσίου, ὑμεῖς
 (εἶπεν) οἱ πορφήται καὶ οἱ ἱερεῖς ἐβδόμεθα ἡμεθλίους καλεῖτε. δὲ
 τοῖς Ἀπόλλωνι πύ Πλάτωνος τέκνωσιν ἀπαπένεας ὁ κα-
 λῶν οἱ μὲν πῶτα φάσαι καταμύσιν τὸν θεόν, ἐπὶ μείζονα
E πᾶσθαι καὶ νοσήματα τῶτον ἡμῖν ἀφ' ἠρξεν Σωκράτους ἰάσθαι, ὡς
 πρὸς ἐπέσου Χείρωνος, ἀπειρασμένον. ἄμα δὲ τῆς λεγο-
 μένης Ἀείσων τὰ Πλάτωνος πατεῖ ἡμέσας καθ' ὕπνον
 ὅφρα καὶ φωνῆς, ἀπαγροσῆς μὴ συλήμεσθαι τῆ γουα-
 χῆ, μηδὲ ἀφασθαι δέκα μιλῶν, ἐμνημόνθαι. ἕστω δὲ
 ἕσων δὲ Τυωδάρης ὁ Λακεδαμόνιος, Ἀξίου μὲν ἐστὶν (ἔφη)
 πρὸς Πλάτωνος ἀδελφῆ, καὶ λέξαν δ', ὁ δὲ ἐφ' ἀκει Ἀνδρός γε
 δνητῆ παῖς ἐμμεταί, ἀλλὰ θεοῦ. τῆ γὰρ θεοῦ δὲ ἀφ' ἠρξεν
 δόξη τὰ φθαρτὰ μέγασθαι δὲ ἡμῶν οὐχ ἠπὸν ἢ ὁ ἡμῶν
 μῶνον. μεταβολὴ γὰρ πῶς καὶ αὐτῆ, καὶ πᾶσος ὡς που καὶ Ἀλέ-
F ξανδρος ἔσενόσεν, εἰπὼν μέλισσα δνητὸν καὶ φθαρτὸν ἐπι-
 γινώσκειν ἑαυτὸν ἐν τὰ συλήμεσθαι γουαχῆ καὶ καθ' ἠρξεν.
 ὡς τὸν μὲν ὕπνον ἐσδύσει γινόμενον ἕστω ἀσθενείας, ἡμεθλίου δὲ
 πᾶσαν οἰκείου πινός εἰς ἐπέσου ἔκασται κατὰ φροσῶν οὐσαν.

αἰατάρρα δὲ πάλιν αὐτὸν Πλάτωνος ἀκούων πατέρα καὶ
 ποιητὴν τῶν τεχέσμων καὶ τῶν ἄλλων ἡμετέων, τὸν ἀγνήτην
 καὶ αἰδίων θεὸν ὀνομάζοντες, οὐδέ τι σπέρματι δὴ που γε-
 νόμω, ἀλλή τ' ἰδωάμει τὸ θεοῦ τῆ ὑλη γόνιμον ἄρχὴν ὑφ'
 ἧς ἐπαθε καὶ μετέβαλεν, ἐπιτεχέοντες. πλήθουσι γάρ ποί καὶ αἰ-
 μων διέξοδοι ἡλφαι ὄρνιν, πλὴν ὅταν παρῆ τόκος. καὶ ἔθεν οἴο-
 μη δ' ἴδον, εἰ μὴ πλοσιάζων ὁ θεός, ὡς ἄρ' αἰθερπος, ἀλλὰ ἰ-
 τέρασι τισὶν ἀφαις δι' ἐτέρων καὶ ψαύσει βέπει, καὶ ὑποτίμ-
 πλοσι θεοτέρας γόνις ὁ δειπὸν. καὶ ὅσα ἐμὸς ὁ μῦθος, εἶπεν,
 ἀλλ' Αἰγύπτιοι τὸν τε Ἄπιν ἔτιος λεγέμεθα. φασὶν ἐπαφῆ τ'
 σελύνης, καὶ ὅλως ἄρρηνι τῶν πρὸς γυναῖκα δειπὸν ἀπολεί-
 ποισιν ὀμιλίας. αἰατάρρα δὲ ὅσα αἰοῖνται δειπὸν ἀπολεί-
 ποισιν ὀμιλίας. αἰατάρρα δὲ ὅσα αἰοῖνται δειπὸν ἀπολεί-
 ποισιν ὀμιλίας. αἰατάρρα δὲ ὅσα αἰοῖνται δειπὸν ἀπολεί-
 ποισιν ὀμιλίας.

Πῶς Πλάτων ἔλεγε τὸν θεὸν αἰετῶ γεωμετρίαν.
 Πρόβλημα β'.

ΕΚ τῆς πύθωνος ἀπορίας, πάλιν ὁ Διογηναιὸς δε-
 ξάμενος, Βούλεσθε (εἶπεν) ἐπεὶ λόγος περὶ θεῶν γε-
 νασιν, ἐν τοῖς Πλάτωνος ἡμετέροις αὐτὸν Πλάτωνα κρινόντων
 πρὸς ἀλάβωρον, ἔπισκεψάμενοι τίνα λαβῶν γνώμην ἀπι-
 φήνατο γεωμετρίαν τῆς θεῶν εἰς δὴ θεῶν εἰς τὸ ἀποφασί-
 τῶν Πλάτωνος. ἐμὸς δὲ τῶν εἰπόντων ὡς γέγραπται μὲν
 ἐν ὁδοῖσιν σαφῶς τῶν ὀκείνου βιβλίων, ἔχει δὲ τισὶν ἰκα-
 νῶν, καὶ τῶν Πλατωνικῶν χρακτικῶν ἔστιν ὁ δὲ ὑπο-
 λαβῶν ὁ Τυωδάρης, Οἷε γάρ (εἶπεν) ὁ Διογηναιὸς τῶν
 περὶ τῶν καὶ διεσπασμένων ἀνιπῆσθαι τὸν λόγον, οὐχ ὅτι
 αὐτὸς εἶρηκε καὶ γέγραφε πλάκας, ὑμῶν γεωμετρίαν,
 ὡς ἀποσπῶνται περὶ ἡμετέροις τῆ ἀσθήσει, καὶ ἀποσπρέ-
 φουσιν ἕτι τι νουτικῶν καὶ αἰδίων φύσιν, ἧς θεῶν, τέλος ἔστι
 φιλοσοφίας, οἷς ἐποπτεία τελετῆς. ὁ γὰρ ἠδονῆς καὶ ἀληθο-
 νος ἡλός ὅς πρὸς τὸ σῶμα τῶν ψυχῶν πρὸς ἡμετέροις, μέγιστον
 κακὸν ἔχειν εἶκοι, ὅτι τὰ ἀσθητὰ ποιεῖν ἐναργέστερα τῶν νοη-
 τῶν, καὶ καταβάλλεσθαι, καὶ πάθει μᾶλλον ἢ λόγῳ κρι-
 νειν τῶν ἀσθητῶν. ἐπιζομένη γὰρ ὑπὸ τῶν σφόδρα πονεῖν
 καὶ ἠδουσθαι τῶν περὶ τὰ σῶματα πλαιητῶν καὶ μεταβλητῶν
 πρὸς ἡμετέροις ὡς ὄντι, τὸ ἀληθῶς ὄντος τυφλοῦται, καὶ δ' ἡμ-
 εῶν ἀπὸ τῶν σαμάτων ὄργιστον ψυχῆς καὶ φέρος ἀπολ-
 λουσιν, ὡς μόνον θεῶν ἔστι ὁ θεῶν. πᾶσι μὲν οὖν τοῖς κα-
 λουμένοις μαθημασιν, ὡς ἄρ' ἀσραβέσι καὶ λείοις καπ-
 τῆσι, ἐμφάνεται τῆς τῶν νοητῶν ἀληθείας καὶ ἰχνη καὶ εἰ-
 δωλα· μάλιστα δὲ γεωμετρία, κατὰ τὸν Φίλωνα, δεχθῆ
 καὶ μηδ' ἔπολις οὐσα τῶν ἄλλων, ἐπιδράζει καὶ ἐρέφῃ τῶν
 ἀσθητῶν, οἷς ἔκκαται ἡμετέροις καὶ ἀπολυομένη ἀτρέμα-
 τῆς ἀσθητέως. δὲ καὶ Πλάτων αὐτὸς ἐμῆμεψατο τοῖς περὶ
 Εὐδόξου καὶ Ἀρχύτου καὶ Μέναιχμου εἰς ὄργιστον καὶ μηχα-
 νικῶν κατασκευῶν τῶν τῶν ἐρεῶν διπλασιασμὸν ἀπὸ γὰρ ἔπι-
 χρατικῶν, ὡς ἄρ' ἐπιρωμένοις ἀφ' ἀλόγου δύο μέσας ἀνά-
 λογον μὴ παρῆσαι λαβεῖν. ἀπὸ μὲν γὰρ οὕτω καὶ ἀφ' ἐπι-
 ρεσθαι τὸ γεωμετρίαν ἀγαθὸν αἰδῆς ἔπι τὰ ἀσθητὰ παλι-
 δρομούσις, καὶ μὴ φερεμένης αἰῶν, μὴ δὲ ἀπὸ πλάσματος ἡμετέροις
 τῶν αἰδίων καὶ ἀσμάτων εἰχθῶν, πρὸς οἷς ἄρ' ὡν ὁ θεός, αἰε-
 τῆς ἔστι. μετὰ δὲ τὸν Τυωδάρην ὁ Φλώρος, ἐταῖρος ὡν αὐτῶν,

A Recipio tamen animum, audiens ab ipso Platone
 Deum non natum & æternum nominari patrem,
 opificemq; mundi & aliarum rerum natarum: nō
 sane quod semine emittendo ista genuisset: sed a-
 lia quadam vi materiæ principium genitabile,
 quod affecerit & mutauerit eam, inseruisset.

*Quando volucrem feminam venti quodq;
 Fetu replet meatus, in partu tamen --*

Neq; existimo absurdum esse, Deum non huma-
 no more cocuntem, sed aliis quibusdam ansis per
 alias res contactibusq; mulierem mortalem diu-
 no implere semine. Et quidem mea non est hæc ra-
 tio, sed Ægyptiorum: qui Apin sic concipi aiunt
 Lunæ contactu, omninoq; mari Deo cum morta-
 li femina concedunt consuetudinem: vicissim ve-
 ro non existimant marem hominem feminæ deæ
 partus fetusve principium posse præbere: quia sa-
 crificia deorum in aere, ventis, caloribus, humori-
 busq; certis ponuntur.

*Qua ratione dixerit Plato, Deum sem-
 per geometriam tractare.*

Questio II.

SECUNDUM hæc facto silentio, Diogenianus
 denuo sic est orsus. Quandoquidem de diis fa-
 cta est mentio, lubetne ipsum in suis nataliciis Pla-
 tonem confortem adhibere, & considerare quo-
 nã consilio pronunciauerit Deum semper geometri-
 am exercere: si quidẽ hoc dictum est Platonis. E-
 go cum subiecissem, non esse hoc expresse in vilo
 ipsius libro scriptum, tamen satis habere fidei, &
 Platonice esse formæ: statim excoipiens sermonẽ
 Tyndares, Existimafne, inquit, Diogeniane subti-
 le obscurumq; aliquid per ambages hac oratione
 innui? non id ipsum, q; tam sæpe idem dixit scri-
 psitq; laudans geometriam, ea nos a sensibus quibus
 attenti sumus auelli, & auerti ad naturæ sola men-
 te percipiendæ atq; sempiternæ contemplationẽ,
 q; contemplatio finis est philosophiæ, non tecus q;
 inspectio arcanorum factorũ finis est initiationis.
 Nam voluptatis & doloris ille clauus, quo animus
 corpori adfigitur, id videtur maximũ habere ma-
 lũ, q; sensilia facit intelligibilib. euidentiora, vimq;
 facit intellectui, vt adfectionẽ magis quam ratio-
 nem in iudicando sequatur. Adfuescens enim ob
 vehementiam dolorum & voluptatum intentus
 esse vagis & mutabilibus corporis accidentibus
 tanquã ei quod sit, excæcatur, vt cernere id quod
 re vera est non possit, instrumentumq; animi & lu-
 men innumeris præstantius oculis amittit, quo so-
 lo diuina natura conspicitur. Iam cum in omnib.
 mathematicis, tanquam planis & leuib. speculis,
 intelligibilium veritatis vestigia & imagines ap-
 pareant: maxime Geometria, quam Philo reli-
 quorum principem & metropolin vocat, excitat
 & conuertit intellectum veluti repurgatum, &
 paulatim a sensu liberatum. Quamobrem Plato
 ipse reprehendit Eudoxum, Archytam, & Me-
 næchmum, qui cubi duplicationem aggrederen-
 tur in instrumenta & mechanica opera conie-
 re, tentarentque hoc modo duas lineas medio
 loco datis duabus proportionales inuenire.
 hoc enim pacto aiebat corrumpi & perdi geo-
 metriæ bonũ, rursus ad sensilia refugientis, neq;
 sursum se efferētis, neq; apprehendētis æternas &
 corporis expertes imagines: quib. deditus Deus,
 semper Deus est. Post Tyndarũ Florus socius eius,

& qui semper per iocum simularet diceretq; amatorē se eius esse, Bene abs te factū est, inquit, qui orationem non tuā feceris, sed in medium p̄posueris. voluisti nimirum ostendere, Platonem demonstrare nō diis, sed nobis necessariū esse geometriæ usum. Non enim profecto etiam Deo opus est mathemate, tanquā instrumento, q̄ a rebus natis ad æternas eius traducat intellectum: cum ea in ipso, cum ipso, & circa ipsum sint. Verū hoc vide, an nō te fefellerit Platonē aliquid cōueniens & domesticū hoc inuolucro significare voluisse: quippe Socrati non minus Lycurgum quam (q̄ putauit Dicæarchu.) Pythagorā adiungens. Nam Lycurgus, quod nosti, arithmetica proportionem, vt popularē & turbæ aptam, Lacedæmone eiecit: geometricam vt quæ paucorum modesto imperio & legitimo regno conueniret, introduxit. Quippe illa numero æquale omnibus tribuit, hæc ratione cuique id, quod meretur: neq; omnia confundit, sed habet notabile bonorum & malorum discrimen, non qui forte aut libra, sed discrimine virtutis & vitii suum quicq; adipiscerentur. Hanc Deus proportionem rebus immittit, quæ, in Tyndara, Iusticia & Nemesis appellatur. ac nos docet quod iustū est pro æquali, nō quod æquale est pro iusto ducere. Quam enim pleriq; fecerantur æqualitatem, omnium iniustitiarum maximā, eam Deus tollens, quantum omnino fieri potest suum cuiq; pro eo atq; dignus est conseruat, geometricè id ratione ac lege definiens. Cum nos hæc laudauissemus, Tyndares inuidere se dixit, Autobulumq; hortatus est vt Florum refelleret. Id hic renuit, sed peculiarem quandam protulit sententiam. Neq; geometria, aiebat, vllam rem aliam, quam extremitatum accidentia considerat: neq; Deus alio modo condit mundum, quam dum materiam definit, ex se infinitam. non hoc ob magnitudinem aut multitudinē: sed quia incomposita & imperfecta est, ant qui solebat eam infinitam & extremis carentem nominare. Etenim forma & figura, omnis rei formata & figurata finis sunt siue terminus: quorum priuatione materia suapte natura informis erat & infigurata: numeris & p̄portionibus in eam insertis tanquam deuincta & circumstricta lineis, & per lineas superficiebus ac crassieiebus, primas formas & discrimina corporum tanquam fundamentorum exhibuit, ad gignenda aerem, terram, aquam, & ignem. Octo enim bases, itemq; viginti habentium corporum, tum cuborum & metarum æqualitates in lateribus, similitudines in angulis, atq; concinnitates edi ex materia incomposita atque vaga absque eo qui determinaret atq; dispo- neret geometricè, nullo modo potuerunt. Itaq; cū infinito terminus esset impositus, Vniuersum concinnatum ac temperatū optime atq; definitū factum est, & omnia fiunt: materia semper vi ad infinitatem tendente & geometricam subterfugie sui tractationem: Ratione autem eam comprehendente ac circumscribente, & distribuente in formas & discrimina, vnde omnia quæ nascuntur ortum statumq; suum habent. His dictis petebat, vt ipse quoque aliquid in medium conferrem. Ego autem collaudatis eorum sententiis vt genuinis, & satis probabiliter propositis, Tamen, inquam, ne earum vos pœniteat, neque omnino alio respiciatis, audite rationem quæ hac dere apud doctores nostros maxime probata est.

A καὶ πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς αἰεὶ μὲν παιδίας ἐραστὴς εἶμι, καὶ φάσκων, Ὡς ἴσως (ἔφη) τὸν λόγον οὐ σαφῶς ποιήσασκεν, ἀλλὰ κοινόν. ἐλέγξαμεν γὰρ ἔδωκεν αὐτὸν ἀποδείκνυσθαι μὴ τοιοῦτος εἶναι ἀλλ' ἡμῖν ἀναγκαῖα τὴν γεωμετρίαν. οὐ γὰρ τι πῶς καὶ θεὸς δεῖται μαθημάτων, οἷον ἐργάτης ἐρέφοντος ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ πᾶσι ἀποδείκνυσθαι τὰ ὄντα τὴν ἀρετήν. εἰ αὐτὰ γὰρ εἶναι ἐκείνη, καὶ σὺ αὐτὰ, καὶ πᾶσι αὐτὸν. ἀλλ' ὅρα μή τι σοὶ προσήκον ὁ Πλάτων καὶ οἰκείον ἀνιπτόμενος λέληθην, ἅτε δὴ τὰ Σωκράτει τὸ Λυκουργὸν ἀναμιγνῆς ἔχῃ ἢ πῶν ἢ τὸ Πυθαγόρειον ἄπο Διὸς ἀρ- ρῆς. ὁ γὰρ Λυκουργὸς οἶδα δὴ πᾶσι ὅτι τὴν ἀριθμητικὴν αἰα-
B λογίαν ὡς δημοκρατικὴν καὶ ὀλιγαρχικὴν εἶπεν, ἔξεδωκεν ἐκ τῆς Λακεδαιμόνιος ἐπισημῶς τὴν γεωμετρικὴν, ὀλιγαρχικὰ σάφρο- νι καὶ βασιλείᾳ νομίμῃ παρέπουσαν. ἡ μὲν γὰρ ἀειθρῶς ἴσον, ἡ δὲ λόγῳ δὲ καὶ ἀξίᾳ ἀπὸνέμει καὶ οὐ πᾶσι ὁμοῦ μίγνεται, ἀλλὰ ἐστὶν ἕκαστον καὶ ποιητῶν βίσημος ἐν αὐτῷ ἀξίᾳ καὶ ἔξυ- ρῆς, ὅσπερ κληροῖς, ἀρετῆ. ἡ καὶ κακίας ἀξίᾳ φέρει τὸ οἰκείον αἰεὶ ἀξίᾳ ἀξίᾳ τῶν αὐτῶν οὐκ ἐπαγγέλλεται ἀναλογίαν πῶς πρὸς γὰρ αἰεὶ, δίκην καὶ νέμεσιν, ὡφίλει Γυδάρη, πρὸς ἀρ- ρῆσιν ὀλιγαρχίᾳ, καὶ διδάσκουσαν ἡμᾶς τὸ δίκαιον ἴσον. ἀλλὰ μή δ' ἴσον δεῖν ποιεῖσθαι δίκαιον. ἡ γὰρ οἱ πολλοὶ διώκοντες ἴσότητά, C πασῶν ἀδικιῶν εἶσαν μεγίστην, ὁ δὲ ἔξαιρων ὡς αἰετὸν εἶσι, δὲ κατ' ἀξίᾳ ἀξίᾳ ἀξίᾳ, γεωμετρικῶς τὰ κατ' ἀξίᾳ καὶ κατ' ἀξίᾳ νόμον οὐκ ἐξομῶν. ταῦτα ἡμεῖς ἐπισημῶς. ὁ δὲ Γυδά- ρης φρονεῖν ἔφασκε καὶ παρεκάλει τὸν Αὐτίβουλον ἀξίᾳ ἀξίᾳ φλάσσει, καὶ ἐλάσσει τὸν λόγον. ὁ δὲ τῷ πρῶτῳ ἀπέπειν, ἰδίᾳ δὲ πᾶσι δόξαν ἀπὸ παρὶ γὰρ. ἔφη γὰρ οὐ τόπων γεωμετρίαν ἢ ἄλλου πῶς ἢ τῷ πᾶσι τὰ πέρατα συμπληρωμάτων καὶ πα- θῶν εἶναι θεωρητικὴν, οὔτε τὸν ἑτέρω τινὶ ἔξω πρὸς ἑαυτὸν ποιεῖν ἢ περατοῦτα τῷ ἑαυτῷ ἀπειροῦσαν, οὐ μετέξω πλῆ- ρη. ἀλλὰ ἡ ἀτάξιδου καὶ πλημμύλειαι αὐτῆς τὸ ἀόριστον καὶ ἀ-
D περατώτατον, ἀπειρον εἰώροτων καλὸν τῶν παλαιῶν. καὶ γὰρ ἡ μορφή καὶ ὁ σχῆμα πέρας εἶσι τῆς μεμνησμένου καὶ ἐξηματισμένου πρῶτος, ὡς φησὶ κατ' αὐτῷ ἀμορφος ἡ καὶ ἀσχημάτιστος. ἀειθρῶς δὲ καὶ λόγων ἐγγυμῶν, οἷον δεξιῶν καὶ ἀειληφῆσαι γεωμετρίας, ἐκ δὲ τῶν γεω- μῶν ὅτι πεδῶν καὶ βαθέων, εἶδη τὰ πρῶτα καὶ ἀξίᾳ ἀξίᾳ σαμάτων, ὡς πρὸς ἡμελίῶν, παρέχε πρὸς ἡμέσιν ἀέρος καὶ γῆς, ὕδατος τε καὶ πυρός. ὁκταέδρων γὰρ καὶ εἰκοσαέδρων, ἐπὶ δὲ πυραμίδων, καὶ κύβων ἰσότητάς ἐν πλῆθει, καὶ ὁμοιότητάς ἐν γωνίᾳ, καὶ ἀρμονίᾳ ἀ-
E ναρῶν, ἔξ ὕλης ἀτάκτου καὶ πλατῆς, ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἰζῶντος καὶ ἀξίᾳ ἀξίᾳ ἕκαστα γεωμετρικῶς, ἀπ- ερον ἡ καὶ ἀδιώτατον. ὅταν ἀπείρω πέρας ἐγγυμῶν, τὸν πρῶτον ἡρμασμένον καὶ κεκαμῶν ἀείσα καὶ πεπερα- σμένον γέρονε τε καὶ γίνεται τῆς μὲν ὕλης ἀείβιαζόμε- νης εἰς τὸ ἀόριστον ἀιαδιώτα, καὶ φάσκουσι τὸ γεωμετρεῖ- σθαι τῶν δὲ λόγου καταλαμβάνοντες αὐτῶν καὶ ἀειγρᾶ- φοντος, καὶ ἀξίᾳ ἀξίᾳ εἰς ἰδέας καὶ ἀξίᾳ ἀξίᾳ, ἔξ ὧν τὰ φυσόμενα πάντα τῶν ἡμέσιν ἔχει καὶ σίεσιν. ὅτι τέτοις ρηθεῖσιν ἡεῖου καὶ ἐμὲ συμβαλέσθαι τι πρὸς τὸν λόγον αἰ-
F τοῖς. ἐγὼ δὲ τὰς μὲν εἰρημῶν δόξας, ὡς ἰσαχρῆς καὶ ἰ- δίοις αὐτῶν ἐκείνων ἐπήνεσα, καὶ τὸ εἶδος ἐφ' αὐτῶν ἔχει ἰ- χυμῶς. ὅπως δὲ (εἶπον) ἑαυτῶν μὴ καταφρονῆτε, μηδὲ ἔξω βλέπετε πᾶσι τὰ πᾶσι, ἀκούσατε ἂν μάλιστα πρὸς τοῖς κατὰ τῆς ἡμῶν διδασκαλιῶν πᾶσι τούτου λόγον.

εστι γδ εν τοις γεωμετρικω τατοις θεωρημασι, μαλλον δ' ερω-
 βλημασι, ο, δειν ειδων οδοντων αλλο τερον παροβαλ-
 λειν, ο μιν ισον, ο ομοιον, εφ' ο και φασιν δεδραθεντι θυσαι
 τ' Πυθαγορον. πολυ γδ αμελη γλαφυροτερον τ' ετο και μισι-
 κωτερον κειν ε τ' θεωρηματος ο τ' εσποτεινισαν απεδξε
 τ' παει τ' ορθων ισον διουαμδρην. Ευ λεγας (ειπεν ο Δοχμι-
 ατος) Αλλα τι τ' ετο παρ' ε τ' λογον; Εισαθε ραδως (ειπον)
 αιαμνησαντες αυτοις τ' εν Τιμηω διαρεσιως, η διελε τριχη
 τα παροβατα υφ' ο τ' ημεσιν οκτισμος εστιν. αν ο μιν τον τ' δι-
 χασο τα τ' νομοματων, ο ουλην, ο οιδεαν, κελευδην μηδ'
 ουνουλην, τ' εσποκειμδρων απεκατα τον βστην η οιδεα, τ' παρο-
 βηματων καλλισον ο ο θεος, τ' αιτηων αεισον, εδελε ουν μη-
 θεν, ως δμυσον αυ, υπολιπειν οεισον και αοεισον, Αλλα χρστη-
 σαι λογω και μεθω και αιθιμα τ' φύσιν εν πι ποιων εν πδρωτων
 ομοι τα τ' εσποκειμδρων, οιδεα και οσον η ουλη ηυομδμων. εδο
 τ' ετο παροβλημα οδοσα αυτα, δυσην οντων, τρειτον εποιησε και
 ποιη, και φυλατη εζεπορωτος οισον τη ουλη, και ομοιον τη οιδεα τ'
 χρσμιον. αει γδ αν ελε τ' συμφυτον αιαιτην τ' οματες, ο
 ημεσδ και μετα εση και παρ' εσι πορωδα ποις, εσο ε παρ' ες και
 δημιερηδ βοηθεισδαι τα λογω παρ' ε ο παροβηματα τω
 υισια οεισον το, η και καλλιον τ' ε συμμειτου ο παειμειτον τ'
 ντων.

Δια τι της ημερας ηχωδεερε η νυξ.

Προβλημα γ.

Ορυθος πεεστωμδρων ημων Α Πιωνοι παρ Αμμω-
 νια τω οικιαι παειησεν, εζωθεν επιστωμδρων τον
 ερατηρον ερατηρα δε ο τειτον ο Αμμωνιος. επει δε πεμ-
 φας τ' ω παει αυτον πιας επαυσε τω ταρχω, και παρι-
 πεμψαν τοις αι θροποις, εζυπομδρω ημεις ελε τι τ' εζω-
 θεν οντων στωεξαχουοισιν οι εντος, οι δε εζω τ' εντος ουχ
 ομοιως. και ο Αμμωνιος εφη τ' ετο μιν εσο Αεισοπι-
 λους λελυδα, τω γαρ φωνω τ' ενδον εζω φερεμδρην
 εις αερε πολω και αιαπεπαμδρον, οηυδ εζαμφωρδα
 και ελαπειρεδα. τω δε εζωθεν εισω και πουσαν, εσοδεν
 τοιοτο παγειν, Αλλα στωεχαδα και ελαμδρην εσημιον.
 κεινο δε μαλλον λογου δειαδα ο νυκτος ηχωδεερε εε
 τας φωνας, και παρ' ε τα μεγατε τω φωνοτητα και τρωδ
 στωεχα φυλατην. Εμοι μιν ουν (ειπεν) ου φαυλωσ η παρ'
 νοια οδε κει μεμνηχρηδα τη αιση σαφωδα, οτε τ' οφωσ
 εσοδεν η χρυμδ η μικρον εργον βσι. στωεινιος γαρ αν ο ανηρ
 και Εμπεδοκλεα, Νυκτος ερημηης αγαλωπιδος, οσον τ'
 ομματων αφαιρεται τ' εστωαδα νεδα, ελε τ' ωτων επι-
 διδωσιν. επει ο δει και τα δι αναγκης φύσει παρ' ενομδρα τ' ω
 αιτηων αιθελισκην, και τ' ετω ο φισαχου οιδιον βστη, η παρ' ε τας υ-
 λιχας και ορθομικας αρχας παρ' εματα ταίς αν (εφη) παρ'
 ποις ημων δι πορησδε λογου ο πιθανον εχουτος ησυχιας ο ημο-
 μδνης, Βοητος εφη νεος μιν αν επι και σοφισδων επω γεωμε-
 τειας αιτημασι χησαδ, και λαμδαην αιαποδεικτοις εσποθε-
 σφε, νω ο χησαδ ποι τ' πορ' εποδε εγγμενων υπο Επικω-
 ερου. Φερεται τα οντα εν ο μη οιν. πολυ γδ κενον ενδεδεσαρ-
 τα και μεμικται τα ε αερεσ απομοις. οτην μιν ουν η ελε-
 χεχυμδρος, και πλατος εχον, και παειδρομυ εσο μδρι-
 τητος, μικρο και λεωτα τα μεθω ο τ' ω μοειων κενά λειπεται,

A Inter maxime geometrica theoremata, aut potius
 problemata, est, Datis duabus figuris tertiã ad iun-
 gere, alteri earum æqualem, alteri similem. quo in-
 uento ferunt Pythagorã sacrificasse, est enim haud
 dubie hoc multo splendidius & scitius illo, quo os-
 tenditur anguli recti in triangulo subtensam qua-
 dratum æquale quadratis eum continentium laterũ
 posse. Recte, inquit, Diogenianus: sed quid hoc
 ad propositum? Facile, respondi, intelligetis, in
 memoriam reuocata diuisione, quæ in Timæo est,
 vbi prima è quibus mundi origo est in tria diui-
 dit, quorũ vnum iustissimo nomine, Deũ: alterũ,
 materiã: tertiũ, formam appellamus. Materia pro-
 inde subiectoũ vt quod maxime inordinatum &
 incompositum est: idea exemplorũ pulcerrimum:
 Deus causarum præstantissima. Is ergo nihil voluit
 infinitum relinquere, quantum omnino res tulit:
 sed omnia ornare ac digerere ratione & mensura
 numeroq; secundum naturam. fecitq; ex omni-
 bus subiectis vnam rem, magnitudine materiæ pa-
 rem, forma ideæ similem. Itaq; istud problema se-
 quens, cum duo essent, tertiũ fecit, facit, cõseruat-
 que perpetuo mundum materiæ æqualem, ideæ
 similem. Et cum hic ob annatam corporis neces-
 sitatem nunquam non ortibus, mutationibus, om-
 niq; generis affectionibus sit obnoxius: a patre
 & opifice ei succurritur, qui proportionem ad exem-
 plar substantiam definit, aut etiam pulcrius quam
 quod mensura respondet ambitus rerum.

Cur nox sonos facilius reddat quam dies.
 Questio tertia.

A THENIS cum Ammonio, qui tum ibi ter-
 tium erat prætor, nobis cœnantibus, tumultus
 domum circumsonauit foris prætorem incla-
 mantium. Qui cum suorum ministrorum quibus-
 dam missis urbem compescuisset, hominesq; se-
 dasset: questuimus quidnam causæ esset, quod qui
 intus sunt, eorum qui foris sunt vocem exaudiunt,
 non item vero hi illorum. Ammonius hoc ab Ari-
 stotele explicatum aiebat. vocem enim eorum
 qui intus sunt foras in aerem copiosum atq; aper-
 tum elatam statim dissipari & euanescere: eorum
 qui foris sunt intro accidentem nihil tale pati, sed
 cõtineri atq; permanere notabilem. Id vero (aie-
 bat) magis rationem exigit, cur noctu voces ma-
 gis sint sonoræ, & simul cum magnitudine clarita-
 tem pure conseruent. Mihi quidem videtur Proui-
 dentia nõ inepte hoc machinata vt tũ auditus cla-
 re sonos percipiat, quando visus aut nullũ aut per-
 exiguũ vsum habet. Cum enim aer sit tenebrosus
 vt ait
 Desertæ noctis, cæcæq;
 Empedocles: quantum videndi sensus amittit,
 tãtum auditui redditur. Sed quoniam etiam eorũ
 quæ naturæ necessitate eueniunt causæ inquirendæ
 sunt, & materialium instrumentaliumq; causarum
 tractatio propria physici est: quisnam vestrũ pro-
 babilem primus ratione inuenerit. Facto silentio
 Boethus: Cum essem, inquit, etiam nũ adolescens
 & sophisticæ dedit, postulatis vtebar è geometria
 desumptis, & ea ponebam, quæ demonstratione
 carerët: nunc vtar quibusdã, iam ante ab Epicuro
 demonstratis. Quæ sunt, in eo feruntur quod non
 est. multum enim inane sparsum est & immixtum
 aeris atomis. Is ergo vbi diffunditur in latitudinẽ,
 ac circumcursitationẽ nanciscitur, tum ob rarita-
 tẽ exigua ista & tenuia quæ particulas interiacent,
 inania

inania fiunt, multumq; spaciū insertum præbent. quando autē cōprimuntur & in angustias densantur, viq; inter se coguntur, foris ingens latumq; relinquunt spaciū, magnasq; diuulsiones. Atq; hoc nocte frigus efficit. nam calor laxat, diuellit, soluitque densata. ideoq; corpora queferuent, molliuntur, liquanturve, ampliorē occupant locū: contra vero quæ densantur aut refrigerantur, ea in sese redeunt atq; contrahuntur, vacuumq; relinquunt in vasis quibus continentur, & locis quæ deferuerunt. Iā vox si offeratur & occurrat corporib. multis atq; frequentibus, aut omnino obtunditur, aut diuulsiones patitur magnas, multasq; relisiones & moras. At in inani & corporū vacuo interuallo, leui continuo expeditoq; cursu ad auditū peruenit, ob celeritatem simul cum forma claritatē retinēs. Vides enim vasa quoq; inania si pulsantur, facilius sonum reddere, ac longe resonare, sæpe etiam in orbē sonitum didere magnū. vas autē quod impletum est siue solido siue humido corpore, mutum omnino est, voce spaciū non habente & viam qua exeat. De ipsis vero corporibus aurum & lapis ob densitatem exiles sonos obscureq; edunt, vocelque in iis celeriter exstinguuntur. æs vocale est & sonorum, quia multum habet vacui, & mole est leui atq; tenui, non ex multis & continentibus compactum corporibus, sed abunde habens admixtū substantiæ cedentis & non cum alia confertæ. quæ cum aliorum motuum copiam facit, tum vocem facile excipiens transmittit, donec aliquid veluti in via occurrens inani obstructo eam hebetet: vbi iam subsistens desinat porro ire propter obturationem. Hæc mihi videntur noctem resonabilem facere: diem eo minus hoc habere puto, quod calore & dissolutione aeris longa interualla atomorum reddit. modo ne quis primo à nobis posita impugnet. Tum ego iubente Ammonio aliquid contradicere: Tuæ quidem, inquam, primæ suppositiones circa multum inane versantes maneant. Enim vero hoc nō recte ponitur, inane ad vocem conseruandam & promouendam facere. Quod enim tangi, affici, & icipi non potest, silentio est quietique accommodatum. At vox ictus est corporis personantis: sonū transmittit ac personat id quod cognatū ei est & ab eo adficitur, motu facile, & leue atq; æquabile, obsequensque ei quod valide & cōtinenter fertur: qualis est noster aer. Etenim aqua, terra, ignis, muta suapte natura, omnia tamen sonum edunt & fragorem ac strepitum spiritu illapso. Æs inane nihil in se habet: sed equabilis & ique temperatum spiritu facile pulsatur ac resonat. Quod si visu ratiocinandum est, ferrum potius videtur aliquid habere fugosum, & inanitate multa patens, atq; instar fauorum captulæ excauatum: & tamen admodum male sonat, omniumque metallorum est mutissimum. Nihil ergo attinebat nocti molestiam exhibere, constringendo cogēdoq; eius aere, alibi autem spacia & inanitates relinquendo: quasi vero aer voci impedimento esset eiusq; naturam vitaret, cuius ipse substantia, forma, & vis est. Præter hæc, oportebat sane noctes intemperatas, quales sunt caliginosæ & hybernæ, resonantiores esse serenis & bene temperatis:

A καὶ πολὺ κατεσπαρμηδύλω χῶρον ἐπέχοισιν ὅταν δὲ συσταῖ καὶ πύκνις εἰς ὀλίγον αὐτῷ γήρηται καὶ συμπέσωσιν ἀποδιασθεῖσαι πρὸς ἀλλήλας, πολλὴν δὲ ῥυθμολογίαν ἔξω καὶ ἀσπασίαις μεγάλαις ποιοῦσι. τὸ δὲ γίνεται νυκτὸς ὑπὸ ψυχρότητος, ἢ γὰρ θερμότητος χαλᾶ καὶ διαίτησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις. δὲ πλείονα τόπον τὰ ζέοντα καὶ μελασσομόρφα καὶ τηκρόμορφα τῶν σωμάτων ἐπιλαμβάνει καὶ ποιῶνται αὐτὰ πάλιν τὰ πηγνύμορφα καὶ ψυχρόμορφα συγχωρεῖ πρὸς ἀλλήλας καὶ σιωαίγεται, καὶ ἀπολείπει καὶ κενότητᾳ ἐν τοῖς ἀερίοισιν ἀγείοις καὶ τόποις, δὲ ὡν ὑποχωρήσκειν. ἢ δὲ φωνῆ πρὸς φερομένη καὶ πρὸς τυγχάουσα σώμασι πολλοῖς καὶ ἀδρόοις, ἢ τυφλοῦται πᾶντα πασι, ἢ ἀσπασίματα λαμβάνει καὶ μεγάλας καὶ πολλὰς ἀπικρούσεις καὶ ἀσπασίαις, ἐν δὲ κενῷ καὶ σωμάτων ἐρήμῳ ἀσπασίματα πλείονα δέμον ἐχρυσά καὶ σιωεχῆ καὶ ἀπιασον δέκνειται πρὸς τὴν ἀκρίαν, ὑπὸ πάχους ἅμα τὰ λόγῳ ἀσπασίαις τὴν σαφηνείαν. ὅρα δὲ ὅτι καὶ τῶν ἀγείων τὰ κενὰ πληθύνονται, μᾶλλον ὑποακροῦναι πληγῶν, καὶ τὸν ἦχον ἀποτείνει μακρὰν, πολλὰς δὲ καὶ κύκλῳ περὶ φερομένην ἀσπασίαις πολὺ. τὸ δὲ ἀγείον ἐμπεσθέν, ἢ φεροῦσώματος, ἢ ἴνος ὑγρῶ, πᾶντα πασι γίνεται κᾶρον καὶ ἀναυδόν, ὅδον οὐκ ἐχρυσάσθαι χῶρον ἢ δέισι τῶν φωνῶν. αὐτῶν δὲ τῶν σωμάτων χρυσάσθαι καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος ἰσχυρόφωνα καὶ δυσυχή, καὶ ταχὺ κατασθένεισι τῶν φθόνῳ ἐν αὐτοῖς ἀφῶνος δὲ καὶ ἀλάτῳ ὀχληρῶν, ἢ πολύκενος καὶ ὄγκον ἐλαφρῶν καὶ λεπτῶν, οὐ πολλοῖς σιωεθλιμῶν ἐπαλλήλοισ σώμασιν, ἀλλὰ φθόνον ἔχον τὸ τῆς ἐπιεικείας καὶ ἀναφοῖς μεμιγμένον οὐσίας, ἢ τῶν τε ἀλλῶν κινήσεων ὑποεῖν δίδωσι, τὴν τε φωνὴν δὲ μὲν ὑπολαμβάνει ὑπολαμβάνει ὑπολαμβάνει μέγιστος ἀναφῶνος πῶς ὡς ὅρα ἐν ὀδῷ καταλάβῃ καὶ τυφλώσῃ.

B σὺ δὲ κενόν ἐν αὐτῷ δὲ ἔση καὶ ἀπεπαύσατο τὸ πρὸς ὅτι χωρεῖν, ἀσπασίαις ἀσπασίαις τῶν αὐτῶν (ἐφῆ) δοκεῖ μοι τὴν νύκτα ποιεῖν ἠχώδη, τὴν δὲ ἡμέραν ἠπὶον θερμότητι καὶ ἀσπασίαις τῶν ἀέρος μακρὰ τὰ ἀσπασίματα τῶν ἀτομῶν ποιοῦσαν. μόνον (ἐφῆ) μηδεὶς οὐκ ἔστι πρὸς τὰς ἀσπασίαις ὑποθέσεις. καὶ γὰρ, (τὸ Ἀμμωνίου κελθόντος εἰπεῖν ἡμῶν πρὸς αὐτὸν) Αἰ μὲν πρὸς τὰς σου τῶν ἀσπασίαις (ἐφῆ) ὡ φίλε Βόητη πρὸς πολὺ τὸ κενόν ἐχρυσάσθαι, μὲν ἔστι τῆ φωνῆ δὲ κενόν οὐκ ὀρθῶς πρὸς σωτηρίαν καὶ κινήσιν ὑποτίθεσθαι. σιωπῆς γὰρ οἰκείον καὶ ἠσυχίας τὸ ἀναφῶν καὶ ἀπᾶντες καὶ ἀπληκτοῦ ἢ δὲ φωνῆ, πληγῆ σώματος διηχοῦσθαι. διηχοῦσθαι δὲ ὁ συμπαρῆς αὐτῶν καὶ συμφύεις, ἀκίνητον δὲ καὶ χυφόν καὶ ὀμαλόν καὶ ὑπόχρον, τῶν δὲ ἀπῶν καὶ σιωεχῶν, οἷος ἐστὶ παρῆμιν ὁ ἀήρ. καὶ ὕδωρ καὶ γῆ καὶ πῦρ, ἀφῶνα καὶ ἑαυτὰ, φθῆσθαι ὁ πᾶν σώματος ἐμπεσόντος ἀπῶντα καὶ ὑπόφους καὶ παπῆρος ἀναδίδωσι. χαλκῶ δὲ κινουμένῳ μὲν ὅσον μέτεστιν, ὀμαλῶ δὲ πᾶν σώματι καὶ λείῳ κεκραμένῳ ἀπληκτῶς ἐστὶ, καὶ ἠχώδης. εἰ δὲ δεῖ τῶν ὄψεϊ τεκμηρίεσθαι, φαίνεται μᾶλλον ὁ σίδηρος ἔχων πᾶσα φωνὴ καὶ πολύκενον, καὶ τὴν ἀπῶν ἔστι δὲ κενῶν ἀφῶνος σφῶδρα, καὶ τῶν μεταλλικῶν χυφῶτατος. ὅσον δὲ εἶδεν τῆ νυκτὶ παρέχον πρὸς ἡμέραν, σιωπῶντας αὐτῶν πᾶν ἀέρος καὶ σιωπῶντας, ἐτέρωθι δὲ αὐτῶν χῶρος καὶ κενότητᾳ ἀπολιπόντας, ὡς ὅρα ἐμπεδῶν ὄντα τῆ φωνῆ τὸν ἀέρος καὶ φθῆσθαι τὴν οὐσίαν, ἢς αὐτὸς οὐσία καὶ σχῆμα καὶ δυνάμις ἐστίν. αἶθρᾳ δὲ πύτων ἔδει δὴ πῶς τῶν ἀσπασίαις νύκτας, ὅτι ὀμιχλώδεις καὶ δυσχημέρεις, ἠχώδεσθαι εἶ) τῶν ἀπῶν καὶ κεκραμένῳ ὀμαλῶς.

Δε το δδ' ορμησι στωθων τας ατομοις, εκει δε ε'εν μεθι-
 σανται, χρεεν' ε'νμον' απολιπεν' σωματων και ο δη' παρ-
 χρεστατον, ημερα ψυχρον η ηωδεεερα ε'ι) νυκτος αλειθης
 και χεινης' ων σοδοτερον αληθες ε'στιν. δε τον λογον τ'επν
 απολιποπως, οπιβαλλω τον Αναξαγορα, απο τ'ε η-
 λια λεγοντα κινεοται τον αερα κινωειν ερωδη και παλ-
 μοις ε'χουσα, ως δηλον ε'στι ποις Δρα τ'ε φωτος αει Δρα η-
 οι ψηματα μικροσι και θραυσμασι, α δη' ανες π'λας καλε-
 αν. ταυτα ου φησιν ο ανη' παρ' ε' τιω θερμότητα σ'ζοντα και
 ψορουτα δι' ημερας δεσποουσι τ'ε' φοφα τας φωτας ποιειν,
 νυκτος δε παυομαι τον σ'αλον αυτην και τον η'ον. ε'μω δε
 ταυτα ε'ποιος, Αμμουσιος ε'φη, Γελωιοι μη' ισως φαιουμε-
 θα, και Δημοκρειν' ελεγχειν οιοιμεν, και Αναξαγορα ε-
 πεμ' φροδοται γελωιτες' ε' μιν' α φαιετοι γε τ'ε' Αναξα-
 γορου σωματων τον σιγμον. ουτε γ' πιθανος ουτε δυαρχη-
 ος, ολλ' ο ε'ρωος' ε'ρκει τ'ε' σωματων, και η' κινωσις ε'ι τ'ε'
 φαη κλονου αμωι τας φωτας ε'στασαν και ε'αρριππειν πολ-
 λακις. ο γ' ανη' (ως παρ' ε'ρηται) σ'ωμα της φωνης, και ουσια
 εμπ'αρχων ε'αν τον, ε'αν μιν' η' τα γ'ερας δε' η'υπορα και λεια και
 στωχη, τα τ'ε' φωτα μορια και κινωματα πορρωθεν Δρα
 διδωσι. νεμερια γ' η' ηωδες και γαλιωη, και λυω αιτη, ως
 Σιμωνιδης φησιν. Ουδ' γ' ε'νοσιφυλλος απ'α το τε ωρ' ε'
 νεμ'ον, α' π'ις κα τεκαλυε σκιδνα μιν'α μελιαδ'α γ'αρυ α-
 εραειν' απ'α β'ροτω. π'λλακις μιν' γ' σ'δο ε' το σχημα τ'
 φωνης ο' τα' αερος σ'αλος ε'ναρδρος ε'α παρ' ε' τιω α'αθησιν
 δεκνηομαι ε' Δρα μεμορφωδηον, α'ι μιν' π'ι η' τ'ε' πλη-
 θες φ'ρει και τ'ε' μεγαλοι. η' μιν' ου' αυτη και ε'αν τιω
 σ'δο ανη' κ'ι π'ι και αερος η' ημερα, μερα, τον ηλιον, ως παρ'
 αυτος ο Αναξαγορας ε'ρηκειν. απολαβων ο' θεα συλλος
 ο Αμμουσιου η'ρ. Ε'ιτα (ε'φη) π'ι παδοντες, ω' παρ' ε' Διος, ε'ιτα
 τα γ'ερα κ'ι κινωματα τ'ε' αερος οιομεθα δε'ναι παδωαι, τον
 ε'ι μ'φανη σ'αλον και σ'ααρχημιν' αυτη' παρ'ρα μιν' ο γ' δη'
 μεγαλη η'μω. ε'ι ουρα ε' Ζεις ε'οι ου' λα' θανωι, ουτε απ'ρε-
 μα Δρα κ'ι αν' τα σ'μικροτατα τ'ε' αερος, ολλ' ο' η' ε'κφα-
 νεις αι ε'σθιν και κινει παδωαι παρ' ε'ραματα, Δεξια σ'μωων,
 λαωις ε'ι' ε'πι ε'ρρον ε'γειρων. οι ο' ε'πονται, και παρ' ε'κ
 παλη θεεσις νεας ε'φη μερη φερνειοτες, ως φησι Δημοκρει-
 π'ις, ουτε αφωοις ουτε απ'ρα κ'ι ποις ε'εργ'αις. η' και τον ορ-
 δρον ο' ε'ουκ' ου' κα κ'ως κλυτοι παρ' ε'σφπει, ε' α' κλυειν και
 η'δη φη' ε'εαται σ'μδε β'κη. της ο' νυκτος ακυμων τα π'λλα
 και ακλυτος ω' ο ανη', δυα παυ' μιν' ωι' απ'δρωι, ε'ι κ'ι τις την
 φωνω' απ'εατον απ'α πεμπει και ακεραιοι παρ' ε' η'μας. πα-
 ρωι ου' Αεισοδ ημω παρ' ε' η'μας ο Κυρωιος, Αλλ' ε'ρα (ε'ι-
 πεν) ω' θεα συλλε, μη' τ'ε' το μη' αι' νυκτομα χ'ιαι και νυκτοπο-
 ειαι τ'ε' μεγαλων ε'ρα το π'εδων ε'λεγχουσι, σ'δο εν η'ηον η'ω-
 δεερασ ποιουσαι τας φωτας, και παρ' ε' τα ε'ρα χ'η και σ'αλα
 τ'ε' αερος, ο' ποις ε'χει δε π' και το παρ' η'μας αι' π'ον. αυτοι δε' αν
 φη' η'μεθα νυκτωρ, τα π'λλα θερμωδη, και με' παροις ε-
 πι γ'ητοσι ε'κει ε'ιμεθα σ'ι, η' Δρα π'ωται οιοιμοι, στωπο-
 νους ποιουμεθα τας γ'ηωηοις. το γ' ε' α' μαλισα και η'ρ
 πεφύκα μιν' η' νυχ'αι ε' γ'αν, ε'ξ αν' αν' η'μας ε'πι παρ' ε' ζεις
 και λογους, ου' μικροσ' σ'δο απ'ρεμ'η ε'στιν, ολλ'α' μερα και
 μεγαλης λυος δυαρχη χρεοιας ε'πιταχυωδηον, ως τε και
 τας φωτας φ'ραται σφωδ' ε'στερας.

magnum, & urgente graui aliqua necessitate: vnde etiam voces feruntur vehementiores.

A (quod huc compellantur atomi, sibi autem vbi dif-
 cedunt locum corporum inanem relinquunt) &
 quod promptissimum est, frigidam diem nocte te-
 pida & aestiua. quorum neutrum est verum. Itaq;
 hac ratione omitta, Anaxagoram produco, qui ae-
 rem a Sole ait motu tremulo & trepidante cieri:
 quod manifestum est e minutis istis ramentis que
 perpetuo per lumen disultant, frustulisque, quas
 Greci quidam tilas, quasi flocculos, vocat. hec ille
 ait ob calore sibilantia & strepencia facere sonitu
 suo, vt interdiu voces difficiliius exaudiatur: noctu
 eorum agitationem & sonum tolli. Hec me fato,

B Ammonius, Ridiculi, inquit, fortasse videbimur,
 cum & refellere Democritum, & corrigere Ana-
 xagoram aggrediemur. Enimvero Anaxagoricis
 istis corpusculis adimendus est sibilus, neque ve-
 rificabilis ille, neq; necessarius: cu sufficiat tremor
 & motus eorum in lumine exagitationum sapenu-
 mero ad diuellendas & disiciendas voces. Nam
 aer, corpus (vt dictum fuit) vocis & substantiam se-
 se prebens, siquidē tranquillu sit, recta profici-
 scentes, laues, & continētes sonorum portuincu-
 las longe prouehit. Tranquillitas quippe aeris so-
 nora est: & contra, ac sic etiam dixi Simonides:

*Nam neq; tunc flatu ventorum increbuit ullus,
 Quis folia concutit arborum:
 Qui ne mortales mea vox penetraret ad aures,
 Suauē disceret melos.*

C Sapenunero quidem neque speciem vllam vocis
 aer conturbatus articulatam finit effomatamq;
 ad aures peruenire: quanquā de multitudine sem-
 per aliquid & magnitudine perferat. Ceterum ipsa
 per se nox nihil habet quod aerem commoueat:
 dies magnum aliquid, Solem nimium, sicut ipse
 dixit Anaxagoras. Hec in dicendi partes se suffici-
 ens Thrasyllus Ammonii F. Quidnam, inquit, per
 deos nobis accidit, vt putemus causam conferen-
 dam in occultas & considerando duntaxat per ce-
 ptribiles aeris motione: interim manifestam eius
 exagitationem & diuulsionem negligentem? Nam
 magnus ille in cœlo dux Iupiter, non latenter, ne-
 que sensim minimas aeris particulas concitans,
 sed palam sese in conspectum proficiens excitat &
 commouet omnes res,

*Dans dextra signum, populosque ad nota laborum
 Euocat exorients sua munia. --*

D Itaq; sequuntur, & tanquam denuo renati noua die
 noua consilia suscipiunt, (vt ait Democritus) non
 mutis aut inefficacibus actionibus. Quo sensu etiā
 Ibycus diluculum clyton haud male appellauit, à
 Klyen quod audire est: nunc enim audire & loqui
 homines incipiunt. Nocturnus autem aer tran-
 quillus plerunq; & silens, omnibus quiescentibus,
 vocem integram & sinceram haud abs re ad nos
 mittit. Aderat ibi Aristodemus Cyprius. Is, vide, in-
 quit, Thrasyllē, ne hoc nocturna pugnæ & profe-
 ctiones magnorum exercituum refellant, nihilo-
 minus resonantib. vocibus tunc quantumuis tur-
 bato exagitatoq; aere. Sed & penes nos aliquid est
 causæ. Quæ enim noctu loquimur, pleraq; turbu-
 lente & cum aliqua animi commotione iubentes

E alios, aut interrogantes aliquid contentius voci-
 feramur. Nam quod eo tempore, quo maxime so-
 lemus quiescere, surgimus ad agendum aut lo-
 quendum, id non exiguum aut placidum est, sed

Soli
 quan
 & ser
 nequ
 caru
 mus
 flueti
 quod
 ma nu
 ter fo
 storia
 ne die
 nomi

Cur sacrorum certaminum aliud aliam habet coronam, palma omnibus est communis? inibi etiam cur magnas palma glandes appellant nicolaos. Quæstio quarta.

Isthmica festiuitate cum Sospis iterum certamini præfesset, cætera quidem conuiuia subterfugimus, cum is multos simul hospites, & sæpe vniuersos ciues inuitasset: semel, ubi domi suæ conuiuium maxime amicis & litteratis præbuit, ipsi quoque interfuimus. Sublatis iam primis mensis, venit quidam ad Herodem rhetorem missam ei à discipulo palmam & coronam de cõfettarum genere adferens, quæ discipulus ille laudationis cõcertatione victor meruerat. Ea Herodes amplexus remisit. dubitare autem se dixit, quanam de causa alia certamina alias habeant coronas, palmam cõmuniter omnia. Neque enim, aiebat, fidem mihi faciunt, qui foliorum æqualitatẽ causantur, ea dicentes quasi insurgere inuicem atque concurrere, & sic quodammodo certamen luctamque referre: tum victoriam nunc dici à non concedendo, μη εἶναι. Nam per multa alia tantum non mensura & pondere exacte oppositis inter se foliis alimētum distribuentia, admirabilem æqualitatem & ordinem ostentant. Probabilius hi, qui opinantur antiquos palmam ob pulcritudinem & germinandi venustatẽ dilexisse, qua ratione etiam Homerus Nausicaam germini palmæ contulerit. Neque ignoratis quosdam honoris gratia, rosas, lychnitidibus, malis, atque etiam punicis iis, victores petiisse. At enim palma nihil adeo euidenter pulcrius reliquis habet, cum in Græcia fructum quoque non ferat qui esui sit, sed imperfectum & immaturum. nam si, ut in Syria & Ægypto, glandem daret ad spectum & suauitate omnia spectacula & bellaria superantem, non erat sane quod cum ea compararetur. Imperator quidem, ut narratur, Nicolaum philosophum peripateticum singulari prosequens amore, suauibus moribus hominem, gracili & procero corpore, faciem plenum emicantis punice ruboris: maximas & pulcerrimas palmulas nicolaos nominauit: sicque etiam nunc dicuntur. Hæc cum dixisset Herodes, quæstione ipsa non iniucundiorẽ visus est de nicolaio mentionem iniecisse. Proinde, inquit Sospis, maiore studio quiuis suam de quæstione in medium conferat sententiam. Primus ego hoc adfero, oportere victoris gloriam quantum omnino fieri potest ab interitu & senio esse immunem. Palma autem inter maxime longæuas plantas vel præcipua est. quod etiam Orphica hæc testantur:

Vitam agebant germinibus similem palmarum altæ comantium.

Soli autem fere huic vere id adest plantæ, quod tanquam verum de multis dicitur: nempe folia firma & semper durantia habere. Nam neque laurum, neque oleam, neque myrtum, neque aliam ullam earum stirpium quæ foliis negantur spoliati, videmus ita semper eadẽ folia seruare. Sed prioribus defluentibus, & aliis suppullulantibus * sicut vrbes * quoduis animal perdurat, & implacabile * Palma nullum abiiciens se natum folium, constanter foliis suis semper ornatur. quam eius vim victoriæ robori potissimum accommodant. Ut finẽ dicendi Sospis fecit, Protogenes grammaticus nominatim compellans Praxitelẽ enarratorem,

A Διὰ τὴν ἱερὰν ἀγώνων ἄλλος ἄλλον ἔχει στέφανον, τὸν ὃ φοίνικα πύργους. ἐν ᾧ καὶ ἀφ' οὗ τῆς μεγάλης φοινίκας βαλάνους νικητάους καλεῖσθαι. Περὶ βλήμα δ'.

Iσθμίων ἀγώνων ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Σώσπιδος ἀγωνοθεσίᾳ τῶν ἀλλὰς ἐξ ἰασιῶν διεφύργησεν, ἐστὼντος αὐτῷ πολλοῦ καὶ ἄμα ξένοις, πύργους δὲ πολλάκις τὸς πολίτας ἀποσῶν δὲ τοῖς μέγιστα φίλους καὶ φιλολόγους οἴκοι δευτέρου, καὶ αὐτῶν παρῆνεν. ἀπηρμήδων δὲ τὸ πρῶτον τρεπείζων, ἠκέτις Ἡρώδης ὁ ῥήτορι τῶν γράμμου νεικηκῶτος ἰγκραμῖα φοίνικα καὶ στέφανον ἵνα τῆς πλεκτηρῆς χρομίζων. ὁ δὲ ταῦτα καὶ δεξιωσάμενος, ἀπέπεμψε πάλιν ἔφη δὲ δύνασθαι τὴν ἀγώνων στέφανον ἄλλος ἄλλον ἔχει, τὸν δὲ φοίνικα χρῆσθαι πύργους. Οὐ γὰρ ἐμὲ γού (ἐφίω) πείθοισιν οἱ πτωχὸν τῆς φύλλον, οἷς αὐταῖς ἀμύμων αἰετὸς ἔστω κτρεχόντων ἀγῶνι καὶ ἀμίλλη τῶν ἀπλήσιον ἢ ποιῶν φάσκοντες, αὐτῶν τε πτωχὸν νικῶν τῶν μὴ εἶχον ὀνομάσθαι. καὶ γὰρ ἄλλα πᾶμπολλα μονοῦ μέγιστος ἰσὶ καὶ σάθμοις ἀκρεῖως πτωχῶν ἀφαιρέμοντα τοῖς ἀπὸ ζύγους πελάγους ἰσότητα θαυμαστὴν καὶ ταξίν ὅτι δίδωσιν. ἐπεὶ πηθαιώτεροι τούτων εἰσιν οἱ ὅ καλλος καὶ τῶν βίφουια ἀγαπήσασιν τοῖς παλαμοῖς, ὡς Ὀμηροῦ ἐρηὶ φοίνικας ἀπεικασατα τῶν ὄσων τῆς Φαλακίδος ὑπονοοῦντες. οὐ γὰρ ἀγροεῖτε δὴ πούθεν ὅτι καὶ ῥόδους, καὶ λυχνίσι, ἐνίοι δὲ καὶ μήλοισι καὶ ροδαῖς ἐβάλλον, ὡς καλῶς γεραιόροντες αἰετὸς νικηφόρους: ἀλλὰ ὄσων οὕτως ὅτι φαιδῶς ἐκπεπέτερον ἔχει τῆς ἄλλων ὁ φοίνιξ, ἀτε μὴ δὲ καρπὸν ἐν τῇ Ἑλλάδι φέρων ἐδώδιμον, ἀλλ' ἀπλή καὶ ἀπεπῶν. εἰ γὰρ ὡς τῶν ἐν Συρία καὶ ἐν Αἰγύπτῳ παρῆνεν τῶν βάλανοι, ὅφει τε θαμάτων καὶ γλυκύτητι τρεχνημάτων πύργων ἠδισον ὅσα αὐτῶν ἔπτερον αὐτῶν τῶν ἀλλοῖν. ὄσων βασιλῆς (ὡς φασιν) ἀγαπήσας ἀφαιρέσων τὸν Περσέπατητὴν φιλόσοφον Νικόλαον γλυκύω ὅσα τῶν ἠδῶν, ῥαδινὸν δὲ τῶν μήκει τῶν σάματα, ἀφαιρέων δὲ ὁ πρῶτος ὅτι φοινίκοισι ἐρυθίματος, τῶν μεγίστας καὶ καλλίστας τῆς φοινίκας βαλάνων Νικόλαους ὀνομάσας καὶ μέγιστον οὕτως ὀνομάσων. ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἡρώδης ὅσα ἀπεπέτερον ἐβάλλειν ἐδόξε τῶν ζήτουμένου πρὸς τῶν Νικόλαου. διὸ καὶ μάλλον (ἔφη ὁ Σώσπιδος) πρῶτον ἡμῶν ὡς ἐκαστὸν αὐτῶν ἰστέπεισιν, ἐνεργεῖν εἰς τὸ ζῆν ἰστέμον. ἐγὼ δ' εἰς φέρω τῶν ὄσων ὅτι δὲ τὴν τῶν νικηφόρων δόξαν ἀφῆτον, ὡς ἄσων ἔστι, καὶ ἀγῶνι ἀφαιρέων. ὁ δὲ φοίνιξ μακροβίων καὶ ἔστι ἐν τοῖς μέγιστα τῆς φυτῆς, ὡς πού καὶ τὰ Ὀρφικὰ ταῦτα μεμαρτύρηκε, Ζῶν δὲ ἴσον ἀκροχρόμοισι φοινίκων ἴρεσι. μοῖα δὲ αὐτῶν σχεδὸν ὑπάρχει ὅτι πολλῶν ὡς ἀληθῶς λεγόμενον. τὴ δὲ τῶν ἔστι: ὁ ἐμπεδόφυλλον (ἔφη) καὶ αἰφύλλον. οὔτε γὰρ δάφνις, οὔτε ἐλάειν, οὔτε μυρσίτιν, οὔτε ἄλλο τι τῆς μὴ φυλλορροεῖν λεγόμενον, ὁ ῥαδινὸν αἰετὸς ταῦτα φύλλα ἀφαιρέων, ἀλλὰ τοῖς τῶν ὄσων ἀφαιρέων ἀφ' αὐτῶν τῶν φυτῶν, βεβαίως αἰφύλλος ἔστι. καὶ τῶν δὲ τὸ κρῶτος αὐτῶν μέγιστα τῶν νικῶν τῶν ἰχθυῶν στωικεῖοσι. παυσάμενος δὲ τῶν Σώσπιδος, Πρωτογῆνης ὁ γραμματικὸς ὀνομάσας καλέσας Πραξιτέλιον τὸν ὀρενητικῶν,

Οὕτω δὲ πούτους (έφη) τις ῥήτορας εἰσὸν ἄσκησις ἑστίν· οἱ κείνοι δὲ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχρησῶντες αὐτοῖσι δὲ ἄφ' ἰσορείας ἑσδέν αὐτοῖσι ἕξι μὲν τὰς λόγους συμβάλλεσθαι. καὶ τοὶ δὲ κῶ μοι μνημονεύειν ἐν τοῖσι Ἀπικαῖσι Λύκω καὶ Ἰναγῶ, ὅτι παρ' ἑαυτῶν ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τῆς ἱερᾶς φοίνικος ἢ καὶ σπείδον ἄνομαστον. καὶ ὁ Πραξιτέλης ταῦτα εἶπεν. Ἀλλὰ καὶ τῆς Θησεῦς ἀπὸ πρωτῆς ἀσπασίας φησὶ σιν ἄντι λόγους φοίνικος, οὐ δάφνης ἑσδὲ εὐλαίας κλάδον ἀπέσπασεν ἀγῶνασθεῖσι. σέοπει δὲ μὴ Πυθικὸν ἕσθαι τὸ νικητήριον, ὡς Ἀμφικτύονος· καὶ κεί παρ' ἑαυτῶν ἐπι μὴ τῆς ἱερᾶς δάφνης καὶ φοίνικος τοῖσι νικῶντες ἐκδόσμεσαν, ἅτε δὴ καὶ τὰς κῶ μὴ δάφνας μὲν δὲ εὐλαίας, ἀλλὰ φοίνικος ἀναπνεύσας ὡς ἐν Δήλῳ Νικίας χρηρησῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐν Δελφοῖσι Ἀθηνῶν καὶ Κυψελος παρ' ἑαυτῶν Κορίνθιος· ἐπι καὶ Φίλαβλος ἄλλως καὶ Φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτοῖς ἐκίθα εἰσεὶ καὶ ἄδῃ καὶ βολεῖσι δίσκων· ὡς δὲ ἔνοιον Φασί, καὶ πυγμαῖ ἄμιλλώμενος. ἀνθρώποισι δὲ παρ' ἑαυτῶν ἀγῶνας ἕξι μὲν ὡς Ὀμηροῖς ἐμύρτυρησε, τὸν μὲν Ἀχιλλεῖα λέγωντα ποιήσας, Ἀνδρεῖ δὲ οὐκ εἰ τῶνδε κελδοσμεῖν ὡσπερ εἴπω, Πύθε μάλ' αἴσασχερῶν πεπληγέμεν ὡς δὲ Ἀπόλλων Δάφνη καὶ μούσῃσι. τῶν δὲ ποσῶν τὸν μὲν Διζέμενον ὡς κῶ, καὶ πορθεσθαι καὶ λαβεῖν τὰ παρ' ἑαυτῶν τὸν δὲ γὰρ ἐπὶ ἄσχερῶν τῆς σκεπῶν, μὴ Διζέμενον, καὶ μὲν ἑσδὲ Ἀθηναῖοις εἰκός ἕσθαι Ἀπόλλωνι καὶ παρ' ἑαυτῶν τὸ γυμνάσιον ἀλόγως καὶ αὐτοματως ἀλλὰ παρ' οὐ τὴν ὑγίαιαν ἐχοσμεῖν θεοῦ, ποσῶν δὲ ἐξίαι τε διδοσμεν καὶ ῥώμην ὅτι τοῖσι ἀγῶνας ὡσπερ καὶ φωνῶν δὲ καὶ βαρῶν ἀγῶνας μάτων ὄντων, πικτή μὲν Ἀπόλλωνι Δελφοῖσι, δὲ ἐρμῶν δὲ Κρήταισι ἰσοσμεῖν ἡμεῖν καὶ Λακεδαεμονίους, σκύλων δὲ Πυθῶν καὶ ἀκροθῆσιων καὶ Ἑσπείων ἀνασθεῖσι ἄσχερ οὐ συμμυρτυροσμεν ὅτι τῆς εἰς τὸ νικῶν καὶ κροσμεν δὲ ἀμῶσ καὶ τὰς κῶ τὴν πλείστον μετέσθαι, ἐπὶ δὲ αὐτῶν λέγουσ, Ἑσπείων Κάρσιος ὁ Θέωνος υἱός, Ἀλλὰ ταῦτα γε (εἶπεν) οὐ χίσορείας ἕτε παρ' ἑαυτῶν ὄστω δεβυλιῶν, ἀλλὰ ἐκ μέσων ἀσπασίμῶν τῶν Γρηπατητικῶν τῶν ὡς τὸ πιθανόν ὅτι κειχρήρηται. καὶ παρ' ἑαυτῶν τρεχῶσ μὲν ἀσθεῖσι ὁ φείλετε δεδιπασθαι τὰς κῶ τοῖσι ἀπὸ λέγουσ. ὁ μὲν οὖν θεὸς, ὡσπερ παρ' ἑαυτῶν, πᾶσιν ἴσος ἕσθαι μὲν δὲ ἀσθεῖσι ἡμεῖσι δὲ ἐπόσμεν Σώσπει (καλῶς γὰρ ὑφηγησῶ) πάλιν ἐξέμεθα τῆς φοίνικος ἀμφελαφῶσ τὰς λόγους λαβῶσ διδοσμε. Βαβυλωνιοὶ μὲν γὰρ ὑμενοσμε καὶ ἀδδοσμε ὡς ἐξέμεθα καὶ τρεχῶσ παρ' ἑαυτῶν ἀσθεῖσι τὸ δὲ δροσ ἡμῖν δὲ τοῖσι Ἑλλησιν ἡκῶσ μὲν ἕσθαι χροσ δὲ ἀθλητικῆ δὲ φιλοσοφία καὶ τὸ ἀσχερ οὐκ εἶν. καλλῶσ γὰρ ὡν καὶ μέγιστος ὡσπερ ἀσθεῖσι, οὐ γρῶμῶσ ἕσθαι παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τῶν Ἑσπεῖων ὡσπερ ἀθλησιν παρ' ἑαυτῶν τὸ σῶμα τῆς ἀσθεῖσι ἀσθεῖσι σκερσμεν, σκερσμεν ἀσθεῖσι καὶ φῶσλον εἰ παρ' ἑαυτῶν ἕσθαι. ἰδῶν δὲ ὡσπερ ταῦτα πρῶτα, καὶ μὲν δὲ σκερσμεν ἕτερω τὸ μῶλλον λέγουσ τῶν φοίνικος γὰρ ἐξέμεν ἀσθεῖσι ὅτι ἡμεῖσι βαρῶν πῆσθαι, οὐ καὶ τὸν θλοσμενον εἰ δὲ δῶσμεν, ἀλλὰ κροσ δὲ τῶν παρ' ἑαυτῶν, ὡσπερ ἀσθεῖσι τῶν βιασμενον. τῆς ποσ δὲ καὶ παρ' ἑαυτῶν ἀθλησικῶσ ἀγῶνας ἕσθαι. τοῖσι μὲν γὰρ ὡσπερ ἀσθεῖσι καὶ μαλακίας εἶχῶσ αὐτοῖσι πῆσθαι ἀσθεῖσι πῆσθαι ἀσθεῖσι, οἱ δὲ ἐρῶσ μῶσ ὡσπερ ἀσθεῖσι τῶν ἀσθεῖσι, οὐ μόνον τοῖσι σῶμασιν ἀλλὰ καὶ τοῖσι φροσμεσιν ἐπάσθεσται καὶ ἀσθεῖσι.

A Siccine, inquit, patiemur oratores a signis & cōiecturis argumenta ducentes propositum cōficere? nos nihil ex historiis habemus, quod conferamus ad hanc questionem? Sane mihi videor meminisse nuper me in Atticis legere, quod Theseus primus in Delo certamē instituens avulfit frondē de sacra palma, inde etiā spadice dictam. Tū Praxiteles, Sūt ista, inquit: sed hoc ipsum quæri potest, qua de causa nō lauri vel oleæ, sed palma frondē auulserit, cū victoriæ præmiū statueret. Vide ergo an non hoc præmium sit Pythicum, & Amphictyones Pythiis primum victores in honorem Apollinis lauro ac palma coronauerit: vt qui deo non lauros, non oleas, sed palmas consecrarent. sicut in Delo Nicias cum pro Atheniensibus sumtum in ludos faceret, & Athenienses apud Delphos, & Cypselus ante Corinthius. Alioquin enim iste deus studiosus est certaminum, de citharam pulsando, de cantu, de disci iactu, & (vt nonnulli putant) etiā pugillatione. Idē hominibus certantibus opē fert, quod Homerus testatur. nam Achilles hæc verba ponit:

Nunc prodire duos iubeo, certare paratos
Ictibus infestis pignorum, utrius Apollo
Victoricem manibus sortem concesserit.--

B & de sagittariis eū qui vota Apollini fecisset victorē facit, iactatorē & qui vouere neglexiff. t. a scopo aberrare. Equidē Athenienses quoq; apparet non temere aut sine ratione Apollini gymnasium dedicasse. nimirum n. a quo sanitas nobis est deo, eum firmam quoq; corporis largiri constitutionem & robur in certamina censebant. Porro cum & leuia & graua sint certamina, Apollini pugili Delphos, cursori Cretenes aiunt sacrificare & Lacedæmonios. Spoliorum vero & manubiarum trophæorumque dedicationes Delphis nonne testantur, vim huic deo maximam esse ad concedendum victoriā? Eo adhuc loquēte interrumpens sermonē Caphisus Theonis F. Hæc quidē, inquit, nō redolent historicos aut enarratorios libros, sed ē mediis deprompta Peripateticis locis p̄babiliter sunt argumentata: ac præterea tragedorum more sublata machina deum eratis prolaturi, quo terreretis qui vobis contradicerēt. Ac deus quidē, vt pat est, omnibus equē benignū se præbet. Nos autē secuti Sospidem, bene enim præiuit, rursūm de palma loquamur, amplas sermoni occasiones præbente. Babylonii eam celebrant atq; decantant arborē, quod ipsis cecclx vtilitatum genera præbeat. N. bis autē Grecis minime est vtilis: sed ad athleticā philosophiam fortasse id etiā fecerit quod sterile est. Nam cum palma pulcerrima sit & maxima, ob intemperie apud nos non fert fructum: sed alimento in corpus ideo infumto, parum ei, idq; vitiosum superest ad semen creandum. Peculiare autē præter hæc omnia est quod dicam, & cū nulla alia plāta cōmune. Palma lignum, si superne onere imposto premas, nō deorsum adfligitur aut cōcedit, sed contra incuruatur, quasi vi renitens premēti. Eodē modo res habet in athleticis certaminibus. Qui n. ob imbecillitatē & molliem cōcedunt, ii fleantur atq; deprimuntur: qui exercitacionem fortiter sustinent, eorum non corpora modo, sed animi quoque eriguntur & augmentur.

F

Cur qui navigant, ante diem aquam e Nilo hauriunt? Quæstio Quinta.

Fvit qui quæreret quamobrem nauicularii noctu & non interdium e Nilo aquarentur. Visum est nonnullis eos Solem metuere, qui humida calefaciendo præueniens ad putrefactionem faceret prona. omne enim quod calefactum aut tepefactum est, semper ad mutationem est propensius, iam ante adfectum qualitatis suæ remissione. At frigus cum alia in suo continere & seruare statui videtur, tum vel maxime aquam, quæ natura sua apte eo cõseruatur. ostendit hoc nix, qua carnes in multum tempus a putredine vindicantur. Calor cum alia, tum mel quoque sua qualitate exiit: quod crudum alia quoque a corruptela defendens, elixando perditur. Maximam huic causæ fidem conciliauerunt aquæ palustres: quæ hyeme potui non minus aliis aptæ, æstate vitiantur & morbosæ fiunt. Itaque cum nox hyemi respondere credatur, æstati dies existimant aquam minus obnoxiam fore mutationibus, si noctu hauriatur. Hæc fati verisimilia cum haberentur, alia se prodidit ratio, nauticam experientiam fidemque nimirum respiciens. Noctu enim dicebant aquam sumi, fluuio adhuc placido & quiescente: interdium multis hominibus aquantibus & nauigantibus, multis etiam bestiis in eo vagantibus, conturbari statim ac limosum fieri. quod autem tale est, facile putrescit: cum omnia mixta facilius sinceris putrescant, mixtione pugnam, hac mutationem inferente. est autem putrefactio de mutationum genere, ideoque pictores colorum mixtiones corruptelæ nomine adficiunt, & tingere Homerus extulit. communis autem consuetudo sincerum & purum, corruptionis & interitus expers. Maxime autem terra aquæ admixta eam vitiat, potuique facit incommodam. Itaque stantes aquæ & in cavitatibus inhaerentes facile putrescunt, ob multum terræ admixtum: fluentes fugiunt & repellunt offerentem se iis terram. Et Heliodus recte præcepit

Iugis aqua de fonte, e cui non turbida lymphæ defluat. --

Salubris enim aqua est quæ non corrupta sit: hoc fit, si non misceatur, sed pura maneat. Huic rationi non leue testimonium perhibent terrarum discrimina. Aquæ enim montanam & lapidosam permeantes terram, quia non multum terræ secum trahunt, validiores lacustribus & in plano fluentibus sunt. Nilus vero molli solo contentus, aut potius velut sanguis carne temperatus, impletur quidem dulcedine & saporibus vim efficacem & nutrimento aptam habentibus: mixtus tamen terra, turbidusque fluit: idque magis etiam, si conturbetur. nam motus humoris terras partes admiscet, quæ abscedunt ob grauitatē suam vbi aqua quiescit. Propterea noctu aquantur, simul etiam Solē anteuertentes, qui tenuissimas & leuissimas aquæ partes semper attollens consumit.

De his qui sero ad cœnam veniunt, atque ibidem de vocabulis akratisma, ariston, desponon Quæstio sexta.

Illios meos iuniores, cum in theatro acroamatis intecti diutius hæsisset, tardiusque ad cœnam veniret,

A Διά τὴν πρὸς ἡμέρας ἐκ τῆς Νείλου οἱ πλεόντες ὑδρόβονται. Περὶ βλημᾶ ε΄.

ΑΓίας τίς ἐζήτησε δι' ἡμῶν οἰωνοκλήρου τὰς ὑδρίας ἐκ τῆς Νείλου νυκτὸς οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται. καὶ ποῖ μὲν ἐδοκίμω τὸν ἥλιον δεδιέναι, τὰς πρὸς θερμότητι τὰ ὑγρὰ μᾶλλον βύσσηται ποιοῦντα. πρῶτον γὰρ τὸ θερμαίνει καὶ χλιδύνει, αἰεὶ πρὸς μεταβολὴν ἐτοιμότερον ἔσται, καὶ πρὸς ἐπιποιοῦν δύνει τῆς ποιότητος ἢ δὲ ψυχρότης πιέζουσα, σιωπῶν δὲ καὶ φυλάττειν ἐκαστον οἷον ἢ πεφυκεν, ἔχῃ κίσει τὸ ὕδωρ. ὕδατος γὰρ ἡ ψυχρότης σχετικὴν ἔσται φύσει. δηλοῦσιν αἱ χιόνες, τὰ κρέα δύνει πᾶσι τῶν ὕδατων πολὺν χρόνον. ἢ δὲ θερμότης τὰ τε ἄλλα καὶ τὸ μέλι τῆς ἰδίας ποιότητος ἐξίσησι. φθίρεται γὰρ ἐψηθὲν. αἰεὶ δὲ ὡμοῖν ἀφαιρῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς τὸ μὴ φθίρεσθαι βοηθεῖ. μεγίστην δὲ τῆς αἰτίας πίστιν παρῆχε τὰ λιμναῖα τῆς ὑδάτων χειμᾶτος γὰρ ὅθεν ἀφαιρῶν τὰ ἄλλων ποταμῶν, τῆς γέρας γίνεται ποταμῶν καὶ νοσᾶδη. δὲ χειμῶν μὲν τῆς νυκτὸς ἀναλογεῖν δοκῶσι, γέρας δὲ τῆς ἡμέρας, μᾶλλον οἰόνται ἀφαιρῶν ἀτρεστον καὶ ἀπαρῆς τὸ ὕδωρ αἰεὶ νυκτὸς λαμβάνεται. τοῖσι βπεικῶς οὐσι πηλαίοις, ἐπανέκυψε λόγος ὡς πρὸς ἀτεχνῶς πίστιν ναυτικὴν βεβαίου μῦθος ἐμπειρίας νυκτὸς γὰρ ἔφασαι λαμβάνειν τὸ ὕδωρ, ἐπὶ τῶν ποταμῶν καθεστῶτος καὶ ἡσυχάζοντος, ἡμέρας δὲ πολλῶν ἀνδρῶν ὑδρόβουτων, καὶ πλεόντων, πολλῶν δὲ θηρίων ἀφαιρῶν, αἰαταρατῶν μόνον, γίνεσθαι παρὰ καὶ γὰρ γὰρ δὲ τοῖσι βύσσηται ποιοῦντα ἐπὶ πρῶτον γὰρ τὰ μεμυγμένα τὰ ἀμικτῶν βπισφαλέστερα πρὸς σῆψιν ἔσται. ποῖς γὰρ ἡ μίξις μάλιστ' ἢ ἡ μίξις μεταβολῆς μεταβολὴ δὲ τις ἢ σῆψις. δὲ τὰς τε μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορᾶς ὀνομάζουσι, καὶ τὸ βᾶψαι διῶναι κέκληκεν ὁ ποιητής. ἢ ὅτι καὶ σιωπῶν τὰ ἀμικτῶν καὶ καθαρόν, ἀφθαρτὸν καὶ ἀκήρατον. μάλιστα δὲ γὰρ μᾶλλον πρὸς ὕδωρ ἐξίσησι καὶ φθίρει τὸ πόσιμον καὶ οἰκεῖον. ὅθεν βύσσηται μᾶλλον ἔσται τὰ σασιμα καὶ χρίλα, πολλῆς ἀναπιμπλάμνα γῆς, τὰ δὲ ῥέοντα φθῶν καὶ ἀφαιρῶν κερύεται πᾶσι πρὸς φθορῶν. καὶ καλῶς Ἡσίοδος ἐπῆνεσε κρύως αἰαίου καὶ ἀπορρύτου, ἢ ἀδολωτος. ὑγιεινὸν γὰρ ὅθεν ἀφαιρῶν ἀφαιρῶν δὲ τὸ ἀμικτῶν καὶ καθαρόν. οὐχ ἡκιστα δὲ αἰ τῆς γῆς ἀφαιρῶν τὰς λόγῳ μαρτυροῦσι. τὰ γὰρ ὀρεῖναι διεξιόντα γῆν καὶ λιθώδη σφῆρα τῶν ἐλείων καὶ πεδίων ἔσται. πολλῶν γὰρ ὅθεν ἀπορρῶν γῆν. ὁ δὲ Νεῖλος ὑπὸ μαλακῆς γέρας πειρομένους, μᾶλλον δὲ ὡς πρὸς αἶμα σαρκὶ κεκεραμένους, γλυκύτητος μὲν ἀπολαύει, καὶ γλυκῶν ἀναπίμπλαται διώαμιν ἐμβριθῆ καὶ ἐξομιμονέχοντων, συμμιγῆς δὲ φέρεται καὶ θολερός. αἰ ὅθεν αἰαταρατῶν, καὶ μᾶλλον ἢ γὰρ κίσις αἰαμίγμοι τὰς ὑγρὰς τὸ γὰρ δὲ ὅθεν ἡρεμῆσι καὶ ῥέπον ἀφαιρῶν βάρους ἀπέσιιν. ὅθεν ὑδρόβονται τῆς νυκτὸς, αἶμα καὶ τὸν ἥλιον πρὸς λαμβάνοντες, ἀφ' οὗ τὸ λεπτὸτατον καὶ κρυφὸτατον αἰεὶ τῶν ὑγρῶν ἀεὶ ῥέον ἀφαιρῶν φθίρεται.

Περὶ τῶν ὀφειδῶν ἀναμιγνῶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἷον καὶ πόσιν ἀκράσιμα καὶ ἀείσον καὶ δεῖπνον ὀνομάσθη.

Περὶ βλημᾶ ε΄.

Τὸν γὰρ μὲν τοῖς νεωτέροις ἐν θεάτρῳ πρὸς ἀκράσιμα καὶ βραδίοις ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας,

οι Θεωνος ηοι κωλυσιδειπνοισ και Ζοφοδρπιδας, και ποι
αυτα με παιδιας εσκαωτον οι δε αμυωμδμοι παλν εκει
ρους τρεχειδειπνοισ απεκαλωω και τις ειπε τω παρεσδουτε
ρων, τρεχειδειπνον ει τον υφειζοντα τε δειπνου. ταυτον γδ η
βαδλυ επειρομδμον, ετα βαεδιωη φαίνασαι. και γδ Βατ
του τωδ καισαι γελωτοποιοδ χαιει απεμνημοδσεν. ε
κεινος γδ οπιθυμοδειπνοισ εκάλει τις οφε τωδαινομδμοισ
δπι δειπνον. ασχολουμδμοισ γδ αδεις, ομωσ Δφα το φιλο
δειπνοισ εσα δπολεγασαι τα κλησεις. εγω δε ειπωι οπι και
Πολυχαρμος εσ Αδλωαισ δημαγωγων, και τε βίου διδδου
δπολογισμον εν εκκλησια, ταυτα ειπεν, Αιδρες Αθηναιοι,
παλλα και πωρεσ πούτοισ, οδδε ποτε, κληθεις δπι δειπνον, υ
σαπεσ αφικεμλυ. δημοτικην γδ δ μαλα δοκει το τοιοδτο, και
δωδαιπνοισ οι αφεθεσοι τους εφε τωδαινομδμοισ αναγκα
ζομδμοισ παειμδμειν, ωσ ανδεις και ολιγοδραχμυσ βαριωνται.
ο δε Σωκλαεοσ τωδδικων τωδ νεαλοσκων, Αλλ οδδε τον
Πιθηακην εφη Ζοφοδρπιδημ ο Αλκασοσ, ωσ οφε δειπνοω
τα, λεγεται παρεσφπειν, δλλ ωσ αδδζοισ τα πολλα και φω
λοισ ηδδμδμοισ συμποτασ. το μδρ τοι πωρεσ τερον δειπνειν ονε
δο, λυ παλα, και το ακραπνομα φησιν ουτοισ λεγεται Δφα
τω ακραπνοισ. τωδλαδων δε ο Θεων, Ηκισα (ειπει) εδεν
τοισ τον δρχαιον βιον Δφα μνημοδμοισ πιτευειν. φασι γδ ε
κεινοισ εργαπνοισ αμα και σωφρονασ οντασ, εωθεν εδδειν
αρπον εν ακραπτω, και μητην αλλο. δδ το μδρ, ακραπ
νομα κελειν, Δφα τον ακραπτον ελον δε, το τωδασκωλαζομε
νον εις δειπνον αυτοισ, οφε γδ δειπνην, δπο τωδ πωρεζεων γε
νομδμοισ. εσ πούτου και το δειπνον και το αεισον αφ οπου
λαβοι πωωωμα, ζητησιν παρεσχε. και το μδρ αεισον εδδκει
τω ακραπνομα εν ταυτον ει), μδρτυει τω Ομηρω, λε
γρηπι πουσ παει τον Ευμειον εντωωοντασ αεισον αμ ηοι
φαμοδμοισ. και παιδιον εδδκει, Δφα τω εωηνωω ωραν
αεισον ανωμαδσαι, και ταω το αυειον. το δε δειπνον, οπι
τωδ πωωω Δφαναπαυει. πωρεζαστεσ γδ εν δειπνοδσιν, η
μπαζυ πωρεπνοτεσ. εσ δε και τεδ το παρ Ομηροσ λαβειν,
λεγοντοσ, Ημοσ δε δρυτομοσ τω ανηρ ωπλιστα το δειπνον. ει
μη ιη Δια το αεισον αυτοτην απεραγμδμοισ πωρεσ φερομε
μοισ, και ραδωσ δπο τωδ τυχοντων το δε δειπνον ηδη πα
ρεσκωλασ μδμον εκεινο μδρ ρασον, τεδτο δε ωσπερ Δφα πε
πο ημδμον εκαλεσδμ. υβρισησ δε αν και φιλοδγελωσ φύσει
ο αδελφοσ ημων Λαμπαριασ, εφη μυερα τα Ρωμαιοκα
δειξεινοικειοτερα τω Ελλωικων ονομασα ποσαυτησ α
δειασ τω φλυαρειν δεδδμδμοισ. το μδρ γδ δειπνον φασι
κοια Δφα τω κρινωιασ καλειδσαι καθ εαυτουσ γδ ηει
των οπεικωσ οι παλα Ρωμαιοι, σιμδπειπνοωτεσ ποισ
φίλοισ. το δε αεισον εκληθη Ρεαδιδον δπο τησ ωρασ εν
διο, γδ το δειλιον, και τω μετ αεισον αιδπαυσιν, εν
Δφα ζειν, η πωρωνωω να σημανοντεσ εδωδλυ η εσφωω,
η χρωνται πωρην ενδεφσ ηρεασαι. και μλυ να αφω τα
ερωματα, (εφη) τονοϊνον, το μελι, το υλαμον, το γδ
σαδα, το πωρεπνειν, επερα παμπολλα ποισ αυτοισ ονο
μασι καταφωνασ χρωμδμοισ. ησ εσα α ειποι δπι κα
μον Ελλωικωσ Κομωαπτον λεγεται; και το κρεασαμ
Μισκησσαι, καθ Ομηροσ, Ηδδ αυτ εν κρητηει μελι
φρονα οϊον εμιογε. και, Μειοσαι μδρ, τωω τερεπεισ, τησ εν
μειοσ φροσασ. Ραν δε, τον αρπον, ωσ δμωντα
τωω πειναι τον εφαιον, Κορωαν, δπο τω κεφαλησ, ωσ Ομηροσ
το κρεανοσ εικασε που εφαιη. το ε χερε, Δερε

A Theonis filii per lusum & iocū cenāe phibitorēs & noctu cenantes appellabant, aliisq; id genus ver bis utebantur. Tū aliquis natu maiorū dixit, Ad curre cenā esse, qui serius ad cenā adesset. celerius n. quam lento gressu videri pperasse, quando morā traxit. Et Batti, qui apud Cæsare fuit fannio, iocū retulit, Cceniperas vocantis eos qui non satis mature ad cenā se cōtulissent: q; quantumuis occupati, tamen ob cenandi cupiditatē nō abnuiffent inuitati. Ego autē dixi, Polycharmū Athenis in rep. versantē oratorem, cum vitæ suæ rationem redderet in cōcione sic dixisse: Præter alia, viri Athenienses, nunquam vocatus ad cenam ultimus veni. hoc enim videtur admodum popolare: sicut contra quos tarde venientes præstolari coguntur, insuaues & imperiosos iudicant, molestq; ferunt. Soclarus vero ut patrocinareretur adolescentibus: Atqui, inquit, Pittacum Alcæus non ea de causa Zophodorpidam seu noctu cenantem dicitur appellasse quod sero cenaret, sed quia plerunq; obscuris & vitiosis uteretur conuiuiis. Antiquus quidem prandium vitio vertebatur, & ideo acratissima dictum aiunt ab incontinentia ducto vocabulo. Ibi interpellans Theo, Nequaquam, inquit. Sed fides adhibenda est iis qui vitæ rationem, qua prisci vti sunt, memoriæ prodiderunt. Hidocēt illos cum & laboribus dediti & temperantes essent, manepanem edisse mero intinctum, aliud nihil. Itaq; hoc dictū fuit acratissima cum akratō sit merū. Obscō autē vocabatur cenā, quod ad cāsero (id est opse) negociis iam defuncti se cōferrent. Ex hoc oborta est quæstio de vocabulis ariston & deipnō, unde nam essent ducta. Et ariston quidem idem cum akratissima esse Homerus videbatur testari, qui Eumēū facit prima luce ariston apparare. videbaturq; hoc probabile, ut propter matutinam horam diceretur ariston, quasi aurion, id est mane. Deipnō dictum cenabatur, quod à laborib; requietem præberet. cenamus enim vel peractis iam rebus, vel inter agēdum. Atq; hoc etiam ex Homero potest deduci: *Tempore quo cenam, qui cadit ligna, parauit.* Nisi forte aristo quasi optimū dicitur, quod promte quacunque è materia & sine negotio petitur: deipnon vero, quod apparatu & labore indigeat. Hæc Lamprias frater noster, ut erat dicax & risus captator, Ostendere, inquit, possim Græcis Latina vocabula millies huiusmodi rationibus affinia esse, quando tanta nugandi licentia nobis datur. Est enim Romanis deipnon cenā, quasi communio: quia antiquitus seorsim solebant prandere Romani, cenare cum amicis. Prandium autem ii ariston dicunt, ab hora, παρ' ενδιον. nam endion significat meridianum tempus, & meridiari endiazēn. aut cibum matutinum voluerunt notare & nutrimentum quo uterentur priusquam indigerent, πωρε τω ενδεϊδω. Atque ut omittam stragula, vinum, mel, oleum, gustare, propinare, aliaq; multa quæ Græcis vocibus Latini expriment: quis neget comedationem à Komo nostro dici, & miscere à cerasæ, etiam de Homeri sententia? *Miscuit hæc latincem dulcem in cratere Lyæi.* & mensam, quia in medio ponatur: panem quia famem minuatur, πειναν αυιντα: coronam à capite, cum Homerus alicubi galeam, stephanem (stephanos autem fertū est) dixerit. sed & cedere est a δειρειν, τησ εν μειοσ φροσασ. Ραν δε, τον αρπον, ωσ δμωντα τωω πειναι τον εφαιον, Κορωαν, δπο τω κεφαλησ, ωσ Ομηροσ το κρεανοσ εικασε που εφαιη. το ε χερε, Δερε

& dentes ὀδόντες, & labra à capiendo cibo (quod est λαμβάνειν τὴν βορῆν) deductum. Itaq; vel hæc cum dicantur risus cohibendus est, aut ne illis quidem ita facile per vocabula tanquam cuniculos permittendus est aditus, ut alias res plane exseindant, alias deiciant.

De symbolis Pythagoricis, in quibus præcipitur hirundinem domo non esse recipiendam, & lectum, quando ex eo surgimus, conturbari debere.

Questio septima.

Cum aliquãdiu Roma abfuissẽm, eo me reuersum Sylla redivus gratulandi gratia (ut est Romanorum moris) ad conuiuium vocauit, ad quod etiam de sodalibus alios non multos adhibuit, inter quos Lucium quoque ex Etruria, discipulum Moderati Pythagorici. Is cum videret Philinum nostrum animatorum esu abstinere, occasionem (ut fit) de Pythagora loquendi nactus, Etruscum fuisse affirmavit eum: non (ut alii quidam) quod maiores eius Tyrheni fuissent: sed ipsum in Etruria natum, educatum, institutum. & argumentis utebatur ad eam rem non minimis, quæ à symbolis Pythagoræ sumebat. quale est quod è lecto surgentes ille iubebat conturbare vestem stragulam: & olla sublata eius vestigium in cinere non relinquere sed confundere: & hirundinem domo non recipere, neque supra scopas transire, neque alere domi quod vngues haberet curuos. hæc aiebat scribere quidem & differere Pythagoreos, re autem ipsa solos obseruare & tenere Etruscos. Cum hæc Lucius dixisset, maximè id visum fuit absurdum quod ad hirundines attinet: nimirum animal innoxium & hominum amans perinde arcendum esse, atque curuunguia illa quæ ferissimæ & cædis sunt studiosissima. Nam quod vnicum nonnulli veterum attulerunt ad soluendum symbolum, inuini vitandam calumniatorum & susurrionum consuetudinem: id ne ipse quidem Lucius probabat. minimum enim susurri habet hirundo, garrula & vocalis non magis est quam pica, perdix, gallina. Numnam ergo, aiebat Sylla, ob prolis necem fabulis vulgatâ abominantur hirundines, ut nos eminus à tali flagitio detreant? quando Tereum & mulieres impia ista & nefaria perpetrassent aiunt, & aues etiamnum Dauides appellant. & Gorgias sophista cum hirundo sterces in ipsum eiecisset, respiciens ad eam dixit, Non probe hoc ὀ Philomela. An hoc quoque commune est? nam lusciniam, quæ culpam earundem sustinet tragediarum, non arcent, non exigunt. Fortassis, inquam tum ego, hæc aliquam habent rationem. Verum hoc considera primum, an quæ causa est, curuunguia, eadem etiam sit hirundines domo excludendi. Carniuora enim est hirundo, & maxime cicadas Musis sacras & canoras interficit, iisque vescitur: ac propter terram volitat, exigua venans animalcula, ut ait Aristoteles. Deinde sola contubernalium immunis nulloque dato symbolo inhabitat. Enimuero ciconia, quantum à nobis neque tegitur, neque fouetur, neque tutelam aut auxilium vllum accipit: persoluit tamen mercedem loci quem occupauit, dum infesta hominibus animalia, rubetas & angues, circumiens interficit. Hirundo his omnibus potita, exclusis & educatis pullis suis abit, turpiter ingrata.

καὶ Δέντης, τὸς ὀδόντας· καὶ Λάβρα, τὰ χείλη, ἀπὸ τῆς λαμβάνειν τὴν βορῆν δι' αὐτῶν. ἢ τῶν οὖν ἀκρυφῶν ἀγελαστί λεγόμενων, ἢ μηδὲ σκείνοις δι' ἰσχύος ἔτιος ἔχει τῶν ὀνομάτων ὡς ἀπὸ τειχίων, τὰ μὲν ἐκ κέπλευσι μέρη, τὰ δὲ καθάρσιον τῶν δούσεθ διδόμεν.

Περὶ συμβόλων Πυθαγορικῶν, ἐν οἷς παρεκλαμβάνονται χελιδόνα οἰκία μὴ δέχεσθαι, καὶ τὰ σπώματα σιωπαράγειν δι' ὅς ἀναστάντας.

Πρόβλημα ζ΄.

Σύλλας ὁ Καρχηδόνιος εἰς Ῥώμην ἀφικόμενος καὶ ἔχων ἑαυτὸν ὑποδεκτικὸν (ὡς Ῥωμαῖοι καλοῦσι) καταλείψας δειπνῶν, ἄλλοις τε τῶν ἐπαύρων παρέλαβεν ἔπιλοιποῖς, ἢ Μοδεράτου πινά τῆς Πυθαγορικῆς μαθητικῆς, ὄνομα Λάβριον, ἀπὸ Τυρρηνίας δὲ οὖν ὄραν Φιλίον τὴν ἡμέτερον ἐπιφύων ἀπεχόμενον, οἷον εἰς, εἰς τὸς Πυθαγορῆς λόγους ἀπορῆθῃ καὶ Τυρρηνῶν ἀπέφηνεν, οὐ παρῆθεν, ὡς ἀπὸ ἑτέροι πηγῆς, ἀλλ' αὐτὸν ἐν Τυρρηνίᾳ καὶ γενέσθαι, ἢ τε δάφθαι καὶ πεπαυδῶσθαι τῆς Πυθαγορικῆς ἰατρικῆς, ἢ ἢκιστα τοῖς συμβόλοις, οἷον ὅστι καὶ σιωπαράγειν ἀναστάντας ἔξ ὀνῆς τὰ σπώματα, καὶ χύδας τύπον ἀρετῆς ἐν ἀσπιδὶ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ σὺλχειν, ἢ χελιδόνας οἰκία μὴ δέχεσθαι, μηδὲ σάρον λαμβάνειν, μηδὲ γαμψύχου οἰκίαν ἔχειν. ταῦτα γὰρ ἔφη τῶν Πυθαγορικῶν λεγόντων ἢ γραφόντων, μόνους ἔργου Τυρρηνικοῦ ἔξ ὀ λαβεῖσθαι καὶ φυλάττειν. λεγόντων δὲ τῶν οὖν ἀπὸ τῆς Λάβριον μάλιστ' ὅτι τῶν χελιδόνων ἀπέπιδυ ἔχειν ἔδοκεν, ζῶον ἀσινὲς καὶ φιλάειν, δεσποῦν εἰργασθαι τοῖς γαμψύχοις ὁμοίως, ἀρετῶτά τοις οὖσι καὶ φονικατά τοις. καὶ γὰρ ὁ μόνος πηγῆς τῆς παλαιῆς ὄντο λυεῖν τὸ σύμβολον, ὡς ἄλλοις τὸς ἀβάλοισι καὶ ψυχροῖς τῶν σιωπῶν ἰωγμένον, οὐδὲ αὐτὸς ὁ Λάβριος ἔδοξε μάστιξ. ψυχροῦ μὲν γὰρ ἢκιστα χελιδὸνί μετέστι λαβρίας ἢ πολυφωνίας οὐ μᾶλλον ἢ κίπυας καὶ ἀφιδίξιν καὶ ἀλεκτορείσιν. Ἄρα οὖν (ὁ Σύλλας ἔφη) ἀφ' ἧς τῶν μῶν τῶν παλαιῶν ἀφοσιωῶν τῆς χελιδόνας ἀπὸ πηγῆς ἡμᾶς πρὸς σκείνα τὰ πάθη ἀβάλλοντες, ἔξ ὄν τὸν Τηρέα καὶ τῆς γυναικῆς, τῆς μὲν δράσαι, τῆς δὲ πατεῖν ἀρετῆς καὶ γέτλια λέγεισι. καὶ μέγιστον Δαυλίδα ὀνομάζουσι τῆς ὀρνίθας. Γοργίας δὲ ὀ σοφιστῆς, χελιδόνος ἀφείσης ἐπὶ αὐτὸν ἀπὸ πηγῆς, ἀβαλέψας πρὸς αὐτὴν, Οὐ καλὰ ταῦτα (εἶπεν) ὀ φιλομήλα, ἢ καὶ τῆτο κρινόν ὅστι τῶν ἀηδῶν τῆς αἰταις τραγωδίαις ἐνοχῶν οὖσαν σὺν ἀπείργουσι, ἢ ἔξ ἑτηλατῶν. Ἰσως (ἔφω ἔγω) καὶ ταῦτα ἔχει λόγον ὀ Σύλλας. σπώπει δὲ μὴ ἀπὸ πηγῆς μὲν ὀ λόγῳ τῶν γαμψύχων ἢ ἀπορῆθαι, τούτων καὶ ἢ χελιδὸν ἀδίδει παρ' αὐτοῖς, σαρκοφάγος γὰρ ἔστι. καὶ μάλιστ' ὅτι τῆς ἰερείας καὶ μοισικῆς ὄντας ἀποκρίνοι καὶ σιτεῖται· καὶ πρὸς γειὸς αὐτῆς ἢ ὀπῆσις ὅστι, τὰ μικρὰ καὶ λεπτὰ τῶν ζῶων ἀρεθούσης, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. ἐπειτα μόνη τῶν ὀμορφῶν ἀσύμβολος ὀνοικεῖ, καὶ ἀτελής ὀδιδαιπάται. καὶ τοῖ ὄγε πελαργὸς οὐτε σκίπυς μετέχων, οὐτε ἀλέας, οὐτε ἀδείας πινὸς ἢ βοηθείας παρ' ἡμῶν, ὀπιβαθεῖν πηγῆς δίδωσι. τὰ γὰρ ὀπίβουλα καὶ πολέμια τῶν ἀνδρῶν φρόνους καὶ ὀφεις ἀσπρεῖ ἀπείων ἢ δὲ πύμων τυχούσα τούτων, ὄπῳ ἐκδρέψῃ καὶ τελείωσῃ τοῖς νεοσοῖς, ἀπείων ἀχάριτος γυρομένη καὶ ἀπίστος.

ὁ δὲ δεινότατον ἔστι, μόνον τῶν σιωπικῶν μῦθων καὶ χελιδῶν οὐχ ἡμερῶνται πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῶν, ἐπὶ δὲ ἐχεται ψαύσιν, ἐπὶ δὲ ὁμιλίᾳ σὺ δὲ χρινωίαν ἔργου πρὸς ἡ παιδείας ἢ μὲν μῦθον, φοβερόν, τὰ πάθειν κακῶς, καὶ ἀποδοῦναι πολλὰ κίς ἢ τὴν χελιδῶν, τὴν φύσιν μισῶν, ἀποδοῦναι, καὶ δὲ ἀπίστια ἀπὸ τῆς αἰτίας ὑποπίπτος. εἴ τῳ οὖν δεῖ τὰ ποιῆτα μὴ καὶ δῖθωσιν, ἀλλὰ ἀνακλάσαι τὰς, ὡς τῳ ἐμφάσας ἑτέρων ἐν ἐπίθεσις θεωρεῖν, τὴν ἀδελφίμα τὰς χελιδῶνας ἢ ἀβέβαια καὶ ἀρρητοῦ θελήματος, οὐκ εἴ τὸς ἐνεκεν καίρου πρὸς φερομένοισι καὶ ἄποδομένοισι, ποιῆσαι σιωπῆς ἐπὶ πλέον ἐστὶς καὶ οἴκου, καὶ τὴν ἀγνοῦντων μέλαθρον. τῶντα εἰπὼν ἐγὼ μοι δοκῶ ποιῆσαι λόγων ἀδελφῶν. Διτάρως γὰρ ἡ δὲ τοῖς ἄλλοις συμβόλοις πρὸς ἡσυχίαν, ἢ τῆς ἐπιεικῶς ποιούμενοι τὰς λύσεις αὐτῶν. τὸ μὲν γὰρ χυρῶς τὴν τύπον ἔφη Φιλίππος ἀφαιρῶν αὐτοῖς, διδάσκοντες ὅτι δεῖ μηδὲν ὀργῆς ἐνδὲλλον ἀπολιπεῖν ἴχνος, ἀλλ' ὅταν διὰ ζήσας παύσηται καὶ καταστῆ, πᾶσαν ἐξελείφθαι μνησικακίαν. ἢ τὴν γραμμάτων σιωπῆς ἐπίθεσις μὲν ἐδόκει μηδὲν ἔχειν ἀποκεκρυμμένοι, ἀλλ' αὐτῶν φαίνεσθαι, ὅ μὴ τῶν ἀνδρῶν σὺ κεκοιμημένης γαμετῆς, γέροντος ὄρεσθαι καὶ τύπον ὡς τῳ ἐκμαγεῖον ἀπολιπέμενον. ὁ δὲ Σύλλας μᾶλλον εἰς ἐξ ἐκμήσεως μετρημένης ἀποδοῦναι εἶπεν ὅτι σύμβολον, ἀναρρομένης ἔωθεν ὁμοῦς τὴν πρὸς τὴν ὑπὸν τὴν ἀποδοῦναι. ὡς νυκτὸς ἀναπαύεσθαι δεῖν, ἡμέρας τὴν πρὸς τῆν ἀνασῆσαι, καὶ μὴ τῳ ὀρεῖν ὅτι ἴχνος σῶμα πρὸς. σὺ δὲ γὰρ ἀνδρὸς ὄφελος καθεύδοντος, ὡς τῳ σὺ δὲ περὶ τῆς πρὸς τὴν συμμῶν τῳ ἐδόκει καὶ τὸ παρηγοῦν τῶν Πυθαγορείων τοῖς ἐπίθεσις, μηδεὶος ἀφαρῆν βίβλος, πρὸς ἐπιπέθει καὶ σιωπῆς φορτίσειν. ὡς μηδεμίαν ὄρεσθαι μὴ δὲ ῥαφῶν ἀποδοῦναι ἐπὶ τὴν ἄποδοῦναι λεγόμενων ὁ Λάκιος, ὅτι φέρον, ὅτι ἐπαμῶν, ἀλλ' ἡσυχίαν ἄγων, σιγήν καὶ καὶ ἑαυτὸν ὄρεσθαι ἴχνος, ὄνομασι καλέσας τὸ Σύλλαν ὁ Ἐμπεδοκλῆς,

(Διὰ τὴν μάλισα οἱ Πυθαγορεῖς ἐμφύζων τῶν ἰχθύων παρηγοῦντο.)

Προβλημα ἦ.

ΛΕΥΚΙΟΣ (εἶπεν) ὁ ἐπίθετος, εἰ μὲν ἀρρητοῦ τοῖς λεγόμενοις, ὡς πρὸς τῶν καὶ ἡμᾶς εἶπεν τῶν ὑπὸ τῆν χημῶν ἔστιν, ἀλλ' ἐκεῖνο γὰρ δοκῶ μὴτε ἀρρητοῦ εἶπεν μὴτε ἀεξοῖσιν πρὸς ἑτέροις, ὅτι δὲ ἡ μάλισα τῶν ἰχθύων ἀπειροῦντο. καὶ γὰρ ἰσορεῖται ὅτι τῶν παλαιῶν Πυθαγορείων καὶ τῶν καὶ ἡμᾶς Ἀλεξικράτους ἐπέτυχον μαθητῶν, ἀλλὰ μὲν ἔστιν ὅτι μὲν τῶν πρὸς φερομένοισι καὶ τῶν Δία θυοῖσιν, ἰχθύος ὅ μὴ γεύσασθαι τὸ πρὸς ἀποδοῦναι. ὡς τὸ Τυνδαρῆς ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπίθετος ἔλεγε τῶν χημῶν, ὅτι γέροντος εἶπεν τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ἑλλοπας, ὅτι ἰλλομένοισι τὸ πρὸς καὶ τῶν φερομένοισι ἐχόντας καὶ τὸν ὄνομα μὲν ἐμοὶ τῶν παλαιῶν Πυθαγορείων πρὸς ἐπιπέθει τὰ ὄνοματα, ἐργουσα φρενὸς, ἀλλ' ὅτι ἐλάσσω, καὶ ὅπως τῶν ἡγεῖσθαι τῶν σιωπῆν τοῖς ἀνδρας, ἀπερὶ δὲ καὶ τῶν πρὸς ἔργου καὶ πρὸς ἄλλα σιωπῆς ὅτι δεικνυμένων ἀβούλωνται τοῖς ζῶντος. τῶν δὲ Λάκιος πρὸς τῶν καὶ ἀφελῶς εἶπόντος, ὡς ὁ μὲν ἀληθῆς ἴσως λόγος καὶ νῦν ἀποδοῦναι καὶ ἀπερὶ τῶν εἶπεν τῶν δὲ παλαιῶν καὶ εἰς τῶν οὐ φθόνος ἀποπειραῖς πρὸς Θεῶν ὄνομα πρὸς εἶπεν ὅτι Τυρρῶν μὲν ἀποδοῦναι Πυθαγορεῖν μέγα ἔργον εἶπεν καὶ οὐ ῥαδῶν.

A Porro quod est grauiſſimum, de his quæ nobiscū habitant, sola hirundo & musca non cicurantur homini, neque tangi se patiuntur, neq. consuetudinem aut societatem vllius operis ludive admittunt. quod musca facit metu incommodi, & quia subinde abigitur. hirundo autem, quia natura odit homines, & ob infidelitatem semper suspiciosa manet & cicurationis fugax. Ergo si hæc non recta, sed reflexe vt imagines aliorum in aliis sunt consideranda, Pythagoras hirundinem exemplar inconstantia & ingratitude ponens, non vult vt eos qui temporis sui gratia ad nos se applicant, seq; insinuant, admodum familiares nobis faciamus, cumque iis larem, domum, & sacra intima cōmunicemus. Hæc ego fatus arbitror me dicendi licentia fenestram aperuisse. audacter enim iā reliquis symbolis morales accommodauerūt cæteri explicationes. Ollæ formam aiebat Philinus Pythagoricos dum abolere mandant, docere nullum debere euides relinquere vestigium: sed vbi ea deferbuit, animusq; confedit, omnem esse memoriam offensarum obliuione conterendam. Lecti conturbatio quibusdam videbatur nihil habere occultum: sed statim apparere, indecorū esse vbi vir cum vxore concubuit, locum & quasi expressam imaginem relinquere. At Sylla putabat hoc magis pertinere ad dehortandū a diurno somno, notariq; mane ideo apparatus ad somnum sublationem, vt intelligamus noctu dormiendum, interdū agendum, & ne vestigium quidem corporis in lecto relinquendum. nullus enim vsus est viri dormientis, vt neq; mortui. Huic opinioni suffragari videtur id quod Pythagorici sociis præcipiunt ne quem onere leuent, sed in tollendo & subeundo iuuent: scilicet omne ocium, omnem fegniciam eo prohibentes.

D Quare Pythagorici de animalibus maxime pisces pro cibo sint auersati.

Questio octaua.

VT hæc dicta Lucius neq; reprehendens neque laudans quiete tacitusq; secum meditans audiuit: Syllam nominatim vocans Empedocles: Si Lucius, inquit, socius noster agre fert quæ dicta sunt, tempus est vt nos quoq; finem faciamus. si vero ad silentium legitimum hoc spectat, id saltem arbitror non esse dictu nefas, aut vetitum aliis explicari, cur piscibus maxime abstineant Pythagorici. hoc enim & de antiquis narratur: & in discipulos incidi Alexicratis qui nostro tempore vixit, reliquis mediocriter vescentes, atque etiam macstantes, piscem autem gustare omnino recusantes. Quam autem Tyndares Lacedæmonii causam dicebat hoc silentii præmium habere pisces vocari ellopes, quod vocem habent deuinctam & conclusam & cognominem mihi qui cessauit Pythagorice ratio cinari mentem retinentes sed tanquam minorē. & omnino silentium eos pro deo habere: quippe cum dii quoq; sua opera & facta intelligentibus vbi volunt sine voce ostendant. Ad hæc cum Lucius placide & simpliciter dixisset, veram rationem fortassis etiamnum reconditam esse & infandam: probabilia autem fas esse consecrari: primus Theogrammaticus, Magnum, inquit, puto & non facile esse, euincere Pythagoram Etruscum esse.

in confesso est, diu eum cum sapientibus Aegyptio-
rum fuisse versarum: amulatum multa & proba-
basse, maxime de sanctimoniis sacrificiorum. qua-
le est etiam de fabis. nam Herodotus scribit neq;
ferere fabam, neque edere Aegyptios, atque etiam
a contactu eius abhorreret. scimus autem hodie-
que sacerdotes ea abstinere: qui cum sanctimo-
nia singulari student, etiam salem vitant, ne vel
cibum vel condimentum mari affine usurpent.
Huius rei alias alii adferunt causas. Vera autem
haec est, quod mare oderunt vt alienum a nobis e-
lementum, omninoque inimicum humanæ natu-
rae. Neque enim Deos, vt Stoici stellas, ex eo
nutriti putant: sed contra in id periisse patrem ac
seruatorem regionis, quem Osiridis defluxum no-
minant, cumq; deplorantes in laeva ortum regio-
ne, in dextra interemptum, Nili obscure innuunt
in mare exeuntis interitum. Itaque neque aquam
eius bibendo aptam, neque quidquam eorum
quæ gignit & educat purum & accommodatum
sibi putant: cum neque communi spiritu alantur,
neque cognati cum nostro alimenti partem capi-
ant: sed qui reliqua omnia seruat nutritque aer,
iis perniciosus sit, vt pote præter naturam vsumq;
& ortis & viuentibus. Neque mirum videri debet,
si marina animalia aliena censent, & non idonea
quæ suo sanguini spirituique admisceant: quando
gubernatores nauium ne alloquio quidem digna-
tur obuiam facti, quod victum hi è mari quarir-
rent. His collaudatis Sylla addidit de Pythagori-
cis, eos maxime sacrificia gustasse, deoque libasse.
Piscium vero nullum immolari, nullo rem sacram
fieri. Ego, cum illi dicendi fecissent finem, Pro
mari, in quâ, aduersus Aegyptios propugnant mul-
ti & philosophi & indocti, reputantes quot com-
moditatibus vitam nostram faciliorem suauio-
remque redegerit. Pythagoricos vero à piscibus
ideo abstinere quia sint alienæ gentis, ridiculum
est & absurdum: immo inhumanum & Cyclo-
picum præmium cognationis ij præbuerint reli-
quis atque adfinitatis, coquentes ea & absumen-
tes. Et quidem fertur capturam piscium emis-
se aliquando Pythagoras, ac captos dimitti iussisse:
non qui tanquam alienigenas & inimicos negli-
geret eos, sed vt pro amicis & familiaribus capti-
uis precium liberationis persolueret. Itaque con-
trarium iubet istorum hominum nos suspicari
mansuetudo & humanitas: nimirum iustitiæ me-
ditandæ gratia, & vsu discendæ, eos à marinis po-
tissimum abstinuissse. quod reliqua animalia vt-
cumque maleficio causam necis hominibus præ-
bent, pisces neque iniuria nos adficiunt, neque
adficere possunt quantumuis ad hoc à natura vi-
deantur instructi. In promptu est cum è sermo-
nibus, tum è sacrificiis veterum ostendere, non e-
sum modo, sed & cædem animalis innoxii eos
pro facinore impio & nefario duxisse. multitudi-
ne tamen superflua oppressi, simulque oraculo
Delphico (vt aiunt) iubente opitulari frugibus que
perderentur, mactare aggressi sunt: interim tamen
animis turbatis & meticulosi, facere hoc & ope-
rari nominauerunt, vt qui animato interficiendo
magnum aliquod facinus committere se arbitra-
rentur. & in hunc vsque tamen diem id maxi-
mo opere obseruant, ne iugulent victimam
nisi immolata annuat. adeo sibi ab omni caue-
runt iniusticia. At enim, ne reliqua commemoré,

A Αἰγυπτίων ἢ τοῖς σοφοῖς συγγενέας, πολλῶ χρόνον ὁμολογεῖ-
ται, ἐπιλάσασθαι τε πολλά καὶ δοκιμάσαι μάλιστα τὴν παρὰ τοῖς ἱε-
ρατικῆς ἀγχιεῖας. οἷον ὅτι καὶ τὸ κῆρυξ ἔτι γὰρ ἀπεῖρειν ἔτε
σπιῖσθαι κῆρυξ Αἰγυπτίους, ἀλλ' ὅσοι ἱεράνας αἰέχραται
φασιν ὁ Ἡρόδοτος, ἱεθύων ἢ καὶ τὸς ἱερεῖς ἴσμεν ἐπιπῶ ἀπε-
χρημένους. ἀγχιόντες ἢ καὶ τὸ ἀλαφύρῃσιν, ὡς μήτε ὄλον
καρὸς φέρεται μὴδὲν ἄλασθαι λατρίοις μεμνημένον. ἄλλοι μὲν
ὄλου ἄλλας αἰτίας φέρουσιν ἔστι ἡ ἀληθῆς μία, ὅτι παρὰ τὴν ἰε-
ρατῆαν ἱεθύς, ὡς ἀσύμφυλον ἡμῖν καὶ ἄλλοτερον, μάλλον ἢ ὅ-
πως πολέμων τῆ φύσει τὸ δῆ δὲ φέρονται εἰσὶν ἐπὶ τρέφεται
B τὸς θεοῖς ἀπ' αὐτῆς, ὡς παρ' οἱ Στρωχί τὸς ἀστέρας ὑπολαμ-
βάνουσιν, ἀλλὰ ποιῶντίον εἰς ταῦτις ἀπόλλυται τὸ παρὰ καὶ
σπῆρας τὸ χῆρας, ὅτι Οσίριδος ἀπὸ τοῦ ὄνομα ἵσμεν καὶ φη-
νοῦντες τὸ ἐπι τοῖς Στρωχεῖς μέρεσι ἡνωμένον, ἐπι τοῖς δεξιῖς
φθέρουτον, ἀνίπτονται τὸ τῆ Νείλου τελευτῶν καὶ φθέρου ἐν
τῆ λατρία γινώσκου. ὅθεν οὔτε ὅτι δὲ ἄπο τῶν αὐτῆς, ἔτε
ὄν φέρεται καὶ ἡμῶν, καθὰ ἐν ἡρωῦται καὶ οἰκείον, οἷς μήτε
πρόματις κινῶν, μήτε συμφύλου νομῆς μετέστιν. ἀλλὰ ὁ
σῶζον πάντα τὰ καὶ τρέφον αἶψα, ἐκείνοις ὄλεθρῶς ὅτι
ὡς παρὰ φύσιν καὶ χεῖρας γερῆσι καὶ ζῶσιν. οὐδεὶς θαυμάζειν
C εἰ τὰ ζῶα ἀπὸ τῆ λατρία ἀλλοτεία, καὶ οἷα ὅτι τῆ φη
καταμίνυσθαι εἰς αἶμα καὶ πρόματις νομῆς αὐτῶν, οἷ γε
μὴδὲ τοῖς κῆρυξ ἀπὸ τοῦ παρὰ τῆ φησιν ἀπὸ ταῦτις,
ὅτι τῶν βίων ἀπὸ τῆ λατρίας ἔχουσι. ταῦτα ἐπαμύνας ὁ Σὺλλ-
λας παρὰ τῆ Πυθαγορείων, ὡς μάλιστα μὲν ἰ-
γῶντο τῶν ἱερέων ἀπὸ τῆ φησιν τοῖς θεοῖς ἱεθύων ἐπὶ τῆ-
σμος οὐδεὶς, ὅσοι ἱερός σμός ὅτιν. ἐγὼ ὅτι, παυσανδρῶν ἐκεί-
νον, Αἰγυπτίους μὲν ἔφην ὑπὸ τῆς λατρίας πολλοὶ μα-
χεῖσθαι καὶ φιλοσόφους καὶ ἰδίους, ἐκλογιστοῦσι οἷσιν
ἀγχιοῖς ἀπορώτερον καὶ ἰδίω τῶν βίων ἡμῶν πεποιήκεν. ἢ
D δὲ τῶν Πυθαγορείων παρὰ τὸν ἱεθύον ἐκχεῖται, ἀπὸ
τὸ μὴ σύμφυλον, ἀποτος καὶ γελοῖον, μάλλον δὲ ἀνή-
μερος ὄλων, καὶ Κυκλώπειον πὶ τοῖς ἄλλοις γέρας νέμου-
σα τῆς συγγενείας καὶ τῆς οἰκειότητος, ὅσοι ποιουμένη καὶ
αἰαλισκομένη ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πὶ βόλον ἱεθύων παρ-
αδαῖ ποτε φασὶ τὸν Πυθαγόρεον, εἴτα ἀφῆται κελδ-
σαι τῶν σαγῶν, οὐχ ὡς ἄλλοφύλων καὶ πολεμίων ἀ-
μελήσαντα τῶν ἱεθύων, ἀλλ' ὡς ὑπὸ φίλων καὶ οἰκείων γε-
ρῶντων ἀγχιώπων λύτρεα καταβαλόντα. δὲ ποιῶν-
τίον (ἔφην) ὑπονοεῖν τῶν ἀφῆται παρὰ τῆ φησιν καὶ παρ-
E τῆς δίδωσι, μὴ ποτε ἀρα μελέτης ἔνεκεν τῆς δικαίου
καὶ σωφειῆς ἐφείδοντο μάλιστα τῶν ἐναλίων, ὡς τὰ
λα μὲν αἰτίας ἀμφοτέρωθεν παρέχοντα τῆ κακῶς πάθει
τῶν ἀφῆται, πὶ δὲ ἱεθύς ὅσοι ἀδικούσας ἡμῶν,
οὐδὲ ἀπὸ τῶν πεφύκεσι δυναμένους. παρὰ τῆ τῆ
λόγων καὶ τῶν ἱεράν εἰσέζειν τοῖς παλαίοις, ὡς οὐ μόνον ἐ-
δωδῶν, ἀλλὰ καὶ φόνον ζῶου μὴ βλάπτοντος, ἔργον ἐργῶν
καὶ ἀπεσμον ἐποιούτο. πληθεὶ δὲ ἐπιχρησθῆναι καθήρ-
μῶν, καὶ χρησθῆναι πινος (ὡς φασιν) ἐκ Δελφῶν ἐπιχρ-
F ἡμῶν καὶ πεφύκειν ἐπὶ δὲ ὅμως παρὰ τῶν καὶ δειμαίνον-
τις, ἔρδειν μὲν ἐκὸς λουκαίρεται, ὡς πὶ μέγα δρώντες ὅ
δύειν ἐμψυχοῖ ἀπὸ τῆ φησιν ἀφῆται οἱ ἱεθύς ὅ μὴ
σφῆται ὑπὸ τῆ φησιν κατασπενδόμενον. οὕτως δὲ λα-
βῆς παρὰ τῆ φησιν ἀδικίας εἰσίν. καὶ τοῖς, ἵνα τὰ ἄλλα εἰσῶ-

ἀφῆται κελδ-
σαι τῶν σαγῶν
ad Porphyrum. n. 25

μην, εἰ μόνον ἀλεκθερίδων ἀπέχοντο πόμυτες, ἢ δασυπόδων, οὐκ αὐτὸ χρεῖνα βραχέος ὑπὸ πλήθους, ἔτε πόλιν οἰκεῖν, ἔτε καρπῶν ὄνασθαι. δὲ τῆς ἀνάγκης ἐπαγούσης ὁ πρῶτον ἦδη καὶ δι' ἠδονῆν ἔργον παῦσαι τὴν σαρκοφαγίαν. ὁ δὲ τῶν θαλασσιῶν γένος οὐ τὸν αέρα τὸν αὐτὸν, οὔτε ὕδωρ ἀναλίσκον ἡμῖν, οὔτε καρποῖς πρῶτον, ἀλλὰ ὡς ἄρ' ἑτέρω κέσματι πρὸς χερσὶν, καὶ χρωμῶν ὄρεσι ἰδίαις, οἷς ὑπερβαίνουσιν αὐτοῖς ἐπὶ κίετα δίκη ὁ θάνατος, οὔτε μικρὰν, οὔτε μεγάλην τῆ γαστρί πρῶτα σινηαὶ αἰτῶν δίδωσιν, ἀλλὰ πρῶτος ἰχθύος ἄγρια καὶ σαγίνεα, λαμύριαι καὶ φιλοφίας πρῶταίως ἔργον ἔστιν, ἐπὶ ὁσέτι δικαίω παραπονοῦσιν τὰ πελάγη, καὶ κατὰ δουλοῦν εἰς τὸν βυθόν. οὔτε γὰρ τρεῖς γλάν ἔστι δὴ πᾶσι ληϊσώτερον, οὔτε σκάρον τρυγηθῆναι, οὔτε κερφεῖς πινᾶς ἢ λαβραχας σπερμολόγους πρῶταίως, ὡς τὰ χερσὶν κατὰ πρῶτον, οἰομαζομένη. ἀλλ' ἔσθ' ὅσα χαλῆς καὶ μύας, κατοιχιδίων μικρολόγους ἐγκλωιδίον, ἔργον πρῶτον αἰτιάσασθαι τὸν μέγιστον ἰχθύν. ὅταν δὲ ἔργοντες ἑαυτοῖς οὐ νόμα μόνον τῆς πρῶτης ἀδελφίας, ἀλλὰ καὶ φύσει τῆς ἀπὸ τῆς μη βλαπῆν, ἢ κίετα τὸ ἔργον ἔργον τοῖς ἰχθύσιν, ἢ ὁ πρῶτος οὐκ ἔργον. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ ἀδικίας, ἀκροαίον πινᾶ καὶ λιχθῆαι ἐμφανῆν ἔοικεν ἢ πρῶτα πρῶτα γλαπία πολυτελής ἔσθ' ἢ πρῶτος. ὅταν Ὀμηρος ἔμνον τοῖς Ἑλλήνας ἰχθύων ἀπεχόμενοι πεποιήκε πρῶτον Ἑλλήνων ποντον φρατοπεδούοντα, ἀλλ' ὁσέτι τοῖς ἀδελφοῖς Φαλαγγίν, ὁσέτι τοῖς ἀσώτοις μνηστῆρσιν, ἀμφοτέρους ἐπινοώταις, θαλασσίον πρῶταίως ἔργον. οἱ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ πρῶτον πρῶτον πλεόντες θαλασσίαι, οὐδαμῶς καὶ πρῶτον ἀγκιστρον, ὁσέτι πρῶτον, ὁσέτι δικτυον, ἀλφίτων παρόντων. ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἢ ἀπὸ τῆς, μικρὸν ἔμμεσθαι ἢ πρῶτον τῆς ἠλίας βουσὶν ἐπιχρεῖν, ἰχθύος ἀγρῶντες, οὐκ ἔργον, ἀλλὰ πρῶτον ἀναγκάσαι ἐποιοῦντο, Γναμοσίους ἀγκιστροῖσιν ἔπειρε ὅρα ἔργον λιμός. ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνάγκης ἰχθύσι τε χρωμῶν καὶ τῆς ἠλίου βοῦς κατεαδιόντων. ὅταν οὐ παρ' Αἰγυπτίοις μόνον, ὁσέτι Σύροις, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἑλλήσι γέρονεν ἀγρίας μέγας ἀποχὴ ἰχθύων, μὲν τῆς δικαίου καὶ ὁ πρῶτος (οἰμῆ) τῆς βρώσεως ἀποδοῦναι πομπῶν. ὑπὸ λαβῶν δὲ ὁ Νέστωρ, τῶν δὲ ἐμῶν (ἔφη) πολιτῶν ὡς ἄρ' Μυθρέων, οὐδεὶς λόγος. καὶ τοῖς πολλὰ κίετα ἀκίετα ἐμῶν λέγοντος, ὅτι αἰεὶ οἱ τῆς Ποσειδῶνος ἱερεῖς (οἷς ἱερσημῶνας καλοῦνται) ἰχθύος οὐκ ἔργον. ὁ γὰρ θεὸς λέγεται φυτάλιμος. οἱ δὲ, ἄρ' Ἑλλήνων τῆς παλαιῆς, καὶ παρ' Ἑλλήσι Ποσειδῶνι θύουσιν, ἐκ τῆς ὕψους τὸν ἀδελφῶν οὐσίας Φωῖαν δόξαντες, ὡς καὶ Σύροι. δὲ καὶ σέβονται τὸν ἰχθύν, ὡς οἰμογῆ καὶ σὺ πρῶτον, ὅτι κίετα ἄρ' Ἀναξίμανδρου φιλοσοφώντες. οὐ γὰρ οἱ τοῖς αὐτοῖς ἔργον ἰχθύος καὶ ἀδελφῶν, ἀλλ' ἐπὶ ἰχθύσιν ἐπενέσθαι ὁ πρῶτος ἀδελφῶν ἀποφάνεται, καὶ τρῶτα φέντας ὡς ἄρ' οἱ παλαιοί, καὶ γρομῶν ἰχθυοῖς ἑαυτοῖς βροθῆν, ἐκβληθῆναι τῆς καὶ γῆς λαβῶν κατὰ πρῶτον δὴ πρῶτον τῆς ὕψους ἢ ἀπὸ τῆς, μητέρας καὶ πατέρας οὐσαν, ἢ ἄρ' ὡς ὁ τὸν Κήρυκος γάμον εἰς τῆς Ἡσιόδου παρεμβάλων εἰρήκεν, οὕτως ὁ Ἀναξίμανδρος τῶν ἀδελφῶν πατέρας καὶ μητέρας κίετα ἀποφάντας τῆς ἰχθύος διέβαλε πρῶτον τῆς βρώσιν.

A si à solis cuniculis aut gallinis omnes abstinuissent homines, eodem animalium breui tempore multitudo tanta esset exstitura, vt nulla vrbs habitari, nullus fructus percipi potuisset. Itaq; carniū esum, quem initio necessitas introduxit, nunc ob voluptatis studium tollere difficile est. Sed marina animalia, neq; aerem nobiscum, neq; aquam communem absumunt, neq; ad fruges terræ accedunt, sed veluti peculiari cōtenta mundo suisque circumscripta terminis, quorum iis transgressio morte est sancita: neq; paruam neq; magnam ventri aduersus ipsa occasionem præbent: quæuis autem piscatio euidenter à gula & cupiditate obfonii proficiscitur, nullo iure maria conturbato & profundum subeunte. Neq; enim licet nullum frugiperdam, aut scarum viuorum, aut mugiles labraceve feminilegos appellare: quæ nomina terrestribus imponimus, maleficia eorum accusantes. imo quæ minima etiam cōsectantes de musca aut fele conquerimur, horum de nullo accusare possis vel maximum piscem. Idcirco Pythagorei non lege tantum ab omnibus hominibus, sed natura etiam ab omni innoxio iniuriam abstinentes, minime, aut omnino nequaquam vsi sunt piscibus pro cibo, cum præter iniustitiâ piscatio videatur intemperantiam quandam & gulæ incontinentiam secum trahere, sumptuosa & curiosa. Quamobrem Homerus non tantum Græcos facit pisciū esum vitantes, cum quidem ad Hellepontum castra haberent: sed neq; delicatis etiam Phæacib; aut luxuriosis procis, vtriusq; insularis cibum è mari petiitum proposuit. Vlyssis vero focii cum tantū maris nauigassent, nunquam hamum demiterunt, nunquam fundam aut rete, quandiu farina adfuit: *Sed cibus è naui consumptus ubi fuit omnis,* paulo antequam Solis boues adorirentur, pisces non cibi delicatioris, sed nutrimenti necessarij gratia venati sunt *Incuruis hamis, ventres urgente famis vi.* eadem necessitate & ad piscandum, & ad cadendum Solis boues adigente. Itaq; non apud Ægyptios duntaxat & Syros, sed apud Græcos etiam sanctimonix pars est abstinere à piscibus: ritu non iustitiam modo tuente, sed curiositatem quoque cibi auersante. Sub hæc Nestor: meos vero, inquit, ciues, Megarensiū instar nullo in numero censetis? Atqui sæpe ex me audiui, sacerdotes, qui nobis hieromnemes vsurpantur, nullum edere piscem. Neptunus enim phytalmius dicitur, quasi genitabilis in mari. & qui ab Hellene prisco genus suum ducunt, Primigenio sacrificant Neptuno, quod hominem ex humida ortum natura censent, vt etiam Syri: itaq; piscem venerantur vt cognatum & vna educatum, rectius Anaximandro philosophantes. Is non in iisdē pisces & homines, sed homines in piscibus innatos principio adseruit, cumq; nutriti essent (vt veteres putant) & iā ad sese tuendum satis haberent virium. eiectos terram occupasse. Ergo sicut ignis materiam in qua accensus fuit, matrem patremq; suum deuorauit, vt ait is qui Hesiodi operibus carmen de Ceycis nuptiis inseruit: ita Anaximander hominum patrem matremque communiter pronuncians piscem, ab eius esu dehorratus est.

Fieriue possit, ut propter cibos noui existant morbi.

Quaestio nona.

Α Εἰ δυνατὸν ἔστι συζητῆσαι νοσήματα κατὰ τὸ δὲ αἰτίας. Περὶ βλάβης θ.

Constanter adferebat Philo medicus morbum qui elephantiasis dicitur non ante multū ad- eo temporis ortum esse. nullum enim veterum medicorum de eo mentionem facere, cum quidem in res minutas, viles, & obscuras disputationem insumere non posthabuissent. Ego autem testem ei citatū ē philosophia Athenodorum, qui in priore de morbis popularibus libro narrat, primū Asclepiadis aetate non elephantiasin modo, sed & hydrophobā (qui est aquae timor) innotuisse. Haec cum qui vna aderant mihi um putarent, si nouae adfectiones tunc demum in natura exstitissent: non mirorem admirationem mereri hoc visum est, si tam longo tempore tanta accidentia potuissent latere. & tamen ad hoc pleriq; inclinabant, humaniorem rati eam esse sententiam, quae naturam in talibus sane rebus minime studiosam nouandi poneret, neq; eam faceret in corpore humano tanquam vrbe res novas molientem. Diogenianus autem aiebat etiam animae morbos adfectionesq; communi quadam & auita progredi via. Et quidē multiplex, aiebat, est vitiositas, variaq; audet: anima in sua ipsius est potestate, vt si velit, ab ea mutari & verti facile queat. nihilominus incompositi motus eius ordine quodam & mensura continentur, sicut maris effusiones: nullumq; nouum aut veteribus non commemoratum vitii genus erupit. Sane multas cupiditatum differentias, innumeros timoris motus, sexcentas doloris species atq; voluptatis formas enarrando quis nō defatigetur?

Sed non heri sunt ista, vel nunc edita:

Semper fuere, quando exstiterint nemo scit.

Nedū corpori nouus morbus, aut sero orta adfectio potuerit accidere, quod nō habet sicut animā propriam atque à se mouendi sui principium, sed cum natura communibus deuinctū causis est, ea que temperatum temperie, cuius etiam infinitas intra terminos vrgetur certos, veluti nauis quae in anchoris stans hac illac fluctuat. Morbus quidem gigni absq; causa nullus potest, neq; est vis vlla quae ex nihilo aliquid contra leges naturae possit producere. difficilius autem noua inueniuntur causa, nisi nouum aerem, peregrinamq; aquam & ignotos cibos prioribus ex aliis quibusdam mundis aut intermundiis pronanciemus nunc demum in nostrum hūc confluisse. Etenim ex iis morbi nobis contingunt, quibus viuimus: neq; sunt peculiaria morborum semina, sed istorum vitia respectu nostri, nostraq; in iis delicta naturam perturbant, perturbationes autem discrimina habent sempiterna, quae nouis saepe numero adficiuntur nominibus. nam nomina sunt consuetudinis, adfectiones naturae: vnde cū haec determinata sint, illa varientur, error est ortus. Sicut autē in partibus orationis, earumq; inuicē cōstructionibus nouus subito barbarismus aut solaecismus nō potest existere: ita corporis temperamentum definitos habent lapsus & errores: in natura quodammodo iis quae contra naturam sunt comprehensis. Scite fabularum scriptores fingunt proflus insolentia & monstrosa animalium nata esse in pugna gigantum, cū Luna euerteret nō solito more & loco ortetur. Qui vero natura autumant morbos tanquam monstragignere,

Φίλων ὁ ἰατρὸς διεβέβαοτο τὴν καλεσμένην ἐλεφαντίασιν, οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου γινώσκων γινώσκειν μὴδένα γὰρ τῶν παλαιῶν ἰατρῶν τὸ πάθος τῆς πεπονησάσης λέγον, εἰς ἕπερα μικρὰ καὶ γλίγξα καὶ διεστῶρηται τοῖς πολλοῖς ἐπαχύνεται. ἐγὼ δὲ καὶ μῦθον αὐτῶν παρέχων ἐκ φιλοσοφίας Ἀθηνόδωρον, ἐν ταῖς ὑπετέρας τῶν ἑπιπέτων μείων ἰσορροῦντα, προσφθόνον ἐν τοῖς κατ' Ἀσκληπιάδην χρόνοις ἐμοῖον τὴν ἐλεφαντίασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν υδροφόβου ἐκφαίνῃ γινώσκειν. ἑαυμάζοντες οὖν οἱ παρόντες εἰ νέα πάθη τότε προσφθόνον ἐγένοντο τῇ φύσει μύθεσιν καὶ γὰρ οὐχ ἢ τὸν ὄντο ἑαυμάζοντες ἔτι δὲ λαθεῖν τηλικαῦτα συμπτώματα χρόνον ποσῶτον. ἐρῶνσας δὲ πως μάλλον ἐπιλείουσι ὅτι ὁ δόλος, ὡς αἰ δεσπῆνοι μάλλον ἤκιστα τὴν φύσιν ἐν γὰρ τῶν τοῖς φιλοσόφου ἔτι, καὶ νέων προσφθόνον ὡς ποτὲ ἐπιπέτω, ταῖς σώματι δημιουργῶν ἀξιοῦντες ὅτι Διογενιανὸς ἐφη, καὶ τὰ τῆς ψυχῆς νοσήματα καὶ πάθη κοινὰ πᾶσι καὶ πᾶσι κοινὰ ἴδον βαδίξεν. καὶ περὶ πᾶσι πᾶσι μύθον (ἴπην) ἠμολογήσας καὶ πολὺ πλῆθος, αὐτοκρατῆς δὲ ἡ ψυχὴ καὶ κρείων ὑπὸ αὐτῆς, εἰ βούλοιο, μεταβάλλει καὶ τρέπτει τὰς ἐκείνης. ἐγὼ δὲ πᾶσι τῶν ἀτάκτων αὐτῆς, καὶ τὰ μέτρα τηρεῖ τοῖς πάθεσιν. ὡς ποτὲ ἢ γὰρ ἄλλα ταῖς ὑπετέρας καὶ κείων ὄντων ὅσοις τῶν παλαιῶν ἀνὴρ ὄντων ἐξ ἑμῆς κακίας εἶδος, ἀλλὰ πολλὰς καὶ ἐπιπεπῶν διαφορῶν, μυρία δὲ κινήματα φόβου, καὶ ὀρηκτα τῆς λύπης, καὶ ἰδόντων μορφῶν ἔργον ἔστι μὴ ἀπειπὴν ἕλασμον ἰδόντων ἐκείνων γὰρ κατὰ τὴν ἀλλ' ἀείποτε ζῆτα ἅτα, καὶ ὅσοις οἴδεν ἕξο που ἐφαίνονται γὰρ δὲ ἡ σῶμα τοῖς νοσήματι καὶ πᾶσι οὐκ ἔχοντες. ἰδὼν μύθον ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτῶν ἡμῶν καὶ δυνάμιν τοῖς προσφθόνον. αἰτίας ὅ καὶ ἐγγὺς ὄντων ὅσοις, μὴ καὶ ἀεὶ, καὶ ξένων ὄντων, καὶ ἐγγὺς ἀγαθῶν, τοῖς προσφθόνον ὅσοις ἔτερον πᾶσι κρείων ἢ μετὰ κρείων ὄντων ἐπιπέτῶν καὶ δυνάμιν ὡς ποτὲ ἡ ψυχὴ κινήσεως ἄρξαι οἷον ἐξ ἑαυτῆς, σιωπημῶν δὲ κοινῶν πρὸς τὴν φύσιν αἰτίας καὶ κακῶν καὶ κρείων σὺν ἡς καὶ ὁ ἀόριστος ἐπὶ ὄρων πλανᾶται, κατὰ τὴν πλοῖον ἐν πειρῶντα τῶν. οὔτε γὰρ αἰάτιος νόστου συστάσις ἐστὶ, τὴν ἐκ μὴ ὄντος πρὸ ἀνόμως ἐπιπέτ

& præterea CIOXLIX: negantem millia CCCX, A
 vltimusque IOCCCLII. Xenocrates syllabarum
 numerum, quas inter se compositę litterę faciunt,
 statuit centiesmillenũm, ac porro ducentorum
 millium. Quid ergo mirum est, si cum corpus in
 seipso tot facultates habeat, totque subinde cibo
 ac potu introducantur qualitates, vtatur autem
 motibus & mutationibus neque tempore neque
 ordine eodem constantibus: horum inter se com-
 plexiones nonnunquã nouas & insolentes adfe-
 ctiones gignere? Qualem Thucydides scribit A-
 thenis pestem exstitisse, ex eo maximę colligens
 nouam fuisse, quod carniuora animalia abstinere-
 rent esu cadauerum. Circa rubrum verò mare
 morbo correpti (vt Agatharchides narrat) cum a-
 liis inauditis accidentibus sunt vexati, tum angues
 exigui qui nati sunt exertis capitibus suras & bra-
 chia perderent, & tacti rursus carnem subirent,
 ac per musculosa serpentes inflammationum vim
 intolerabilem excitarent. idq; morbi genus prius
 aut posterius vllis aliis obtigisse nemo comperit,
 vt & multa alia. Quidam cum diu laborasset vri-
 nę difficultate, tandem culmum hordeaceum ge-
 niculatum exereuit. & hospitem nostrum noui-
 mus Athenis Ephebum cum multo semine cie-
 cisse bestiolam asperam, multis pedibus celeriter
 ambulantem. Timonis in Cilicia nutricem A-
 ristoteles refert quouis anno per duos menses in
 fouea quadam se continuisse, sola respiratione o-
 stendentem se viuere. in Meloneis scriptum est
 morbi iecinoris hoc esse indicium, quod eo labo-
 rans mures domesticos accuratę obseruet & con-
 fectetur. id verò nunc fieri nusquam videmus.
 Ideo non mirari debemus, si quędam existant
 quę olim non fuere, aut interciderunt nunc, quę
 antiqui habuerunt. In causa est natura corporis
 quę identidem aliam atque aliam fortitur tempe-
 riem. Cæterum ærem nouum, aut alienigenam
 aquam introducere mittamus, quando ita videtur
 Diogeniano. quanquam eos qui à secta Democri-
 ti sunt nouimus hoc dicere ac scribere, mundis
 qui foris sunt pereuntibus, corporibusq; alienige-
 nis inde huc defluxu quodam perlatis, simul inci-
 dere principia sæpe pestilentię & morborũ igno-
 torum. Mittamus etiam singulares corruptelas
 quę apud nos ob terrę motus, siccitates, imbręve
 eueniunt: quibus & spiritus & aquę, cum terri-
 genam habeant naturam, necesse est vnã cor-
 rumpantur & mutantur. Mutationem autem ci-
 borum & obsoniorum ac victus rationis, quanta
 ea facta est, non prætereamus. Quippe multa eo-
 rum quę gustari olim & comedi non solebant,
 nunc pro suauissimis haberi videmus: qualia
 sunt mulsũm vino mel, & vulua. quin & cere-
 brum antiquitus abominabantur & proiiciebant:
 vnde factum vt Achilles ei Agamemnonem
 compararet. Nouimus etiam adhuc multos an-
 tiquorum gustare cucumerem, peponem, ma-
 lum Medicum, & piper non sustinuisse. Proinde
 cum ob hæc probabile est corpora insolito modo
 adfecta esse, & mutata temperie paulatim altera-
 re qualitatem, excrementumque peculiare con-
 ficere: tum ordo etiam ciborum immutatus non
 leue discrimen intulit. Quas enim vocant frigi-
 das mensas, ante ostrea crudam lactucam vt con-
 coctu facilem exhibebant, nunc à Platone à cau-
 da ad caput traductę prima pro vltimis apponunt.

κὴ πρὸς ταύταις χίλια τετρακόντα ἐνέα. ὅ τ' ἀποφαλί-
 κεν αὐτὸ, μυριάδας, τετρακόντα μίαι, κὴ πρὸς ταύταις ἐνα-
 κήσια πεντήκοντα δύο. Ξενοκράτης δ' ἔ τ' ἑπ' συλλαβῶν ὄρι-
 θμόν, ὃν τὰ στοιχεῖα μηνύμενα πρὸς ἀλλήλα παρέχει, μυ-
 ριάδων ἀπέφηνεν εἰκοσάκις κὴ μυριάκις μυρίων. τί δὴ θαυ-
 μαζόν ἐστιν εἰ ποσά τας μὴ εἰς αὐτὰ τὸ σῶμα τὸς δυνάμεις
 ἔχοντος, ποσά τας δ' ἔχει οἰτων κὴ ποτ' ἂν ἐπεισαρμόνους ποιό-
 τητας ἐκείσοτε, χρωμῶν δ' κινήσει κὴ μεταβολαῖς μήτε χα-
 ρὸν ἕνα μήτε τάξιν αἰεὶ μία ἐξυύσας, αἰ πρὸς ἀλλήλας
 συμπλοχαί, τῶτων ἀπτότων ἐστὶν ὅτε χαρὰ κὴ ἀσυνήθη νοσή-
 ματα φέρονται, ὅ τ' Ὁθακιδίδης ἰστέρι τ' Ἀθύνῃσι λοιμὸν
 ἤρῃσθαι, τεκμαίρομαι αὐτὸ δ' μὴ σὺν ἔσθρον μάλιτα
 τὰ τὰ Ἐρκαφάγα μὴ γάλασθαι τ' ἂν νεκρῶν. οἱ δ' ἔπει
 τ' ἔρουθραὶ γάλασθαι νοσήσαντες, ὡς Ἀγαθαρχίδας ἰστέ-
 ρηκει, ἀλλοῖς τε συμπτώμασιν ἐξήσαντο χαροῖς κὴ ἀίσο-
 ρήτοις, κὴ δρακόντια μικρὰ τας κήμας διεαθίοντα κὴ τοῖς βρα-
 χίονας ἐξέκυσεν. ἀφαιμῶν δ' αὐτὸς ἀνέδύετο, κὴ φλεγμονὰς
 ἀκαρτερήτας ἐκείνου μὴ τὸς μῶδεςι παρείχεν. κὴ τὸ το
 ὅ πάθος, οὔτε πρὸς τερν οἶδεν ὁστέεις, οὔτε ὑπερὸν ἀλλοῖς δὴ-
 λά ἐκείνοις τε μόνοις ἤρῃσθαι, ὡς ἕτερα πολλὰ. κὴ γὰρ ἐν
 C
 δυσουείας ἤρῃσθαι πολλῶν χρόνον ἔξεδωκε κερδίνῃ κα-
 λάμῃ γνάφα ἐξυύσας, κὴ ἡμέτερον ζέγον Ἐφῆσον Ἀθῆ-
 νησιν ἰστέρι ἐκβάλλοιτα μτ' πολλοῦ ἀπέρματος ἡκείθεν δα-
 σὺ κὴ πολλοῖς ποσὶ τὰ γὰρ βαδίζον. τί τ' ἰμίθνος ἐν Κιλι-
 κία τῆ δὴ Ἀεισοτέλης ἰστέρι φωλῶειν τὸ ἔθους ἐκείσου
 δύο μίνας, μηδενὶ πλιῶ μόνω τὰ ἀναπνεῖν, ὅτι ζῆ Ἀφῆ-
 δηλονοῦσαν. κὴ μὴ ἔνθα πῖς μελωνείοις σημεῖον ἠπαλκῶδ
 πάθος ἀναγέγραπται, ὅ τ' ἔς καλοκιδίοις μῦς ὅτι μελὰς
 ὡδραφύλατῃν κὴ δῶκειν. ὁ νῦν οὐδαμῶδ γινόμενον ὁστέ-
 ται. δὲ μὴ θαυμάζωμεν αἰ γῆρας ἡ τ' ἂν οὐ πρὸς τερν οἰ-
 D
 των, κὴ ὑπερὸν ἐκλέλοιπεν. αἰτία γὰρ ἡ τ' ἂν σαμάτων φύσις,
 ἀλλῆλυ ἀλλοτε λαμβάνουσα κέρσιν. ὅ μὴ οἷον ἀέρεα χαρὸν
 ἐπεισάγειν, ἡ ζέγον ὕδωρ, εἰ μὴ βούλεται Διογρησιαδὸς, ἐάσαι-
 μῃ. κὴ τοῖ τὸς γὰρ Δημοκρετέοις ἰστέρι κὴ λέγῃσας κὴ
 γράφοντας ὅτι κὴ χόσμον ἐκπὸς φθαρέντων, κὴ σαμάτων
 ἀλλοφύλων ἐκ τῆς ἀπορροίας ὅτι πρῶτον, ἐπὶ ταῦτα πολ-
 λάκις ὄρχαι παρεμπίπλοισι λοιμῶν κὴ παθῶν οὐ σινῆ-
 θων. ἐάσαι μῃ δὲ κὴ τὰς φθορὰς κτ' μέρος παρ' ἡμῖν ὑπό-
 τε σισμῶν κὴ ἀνχιμῶν κὴ ὄμβρων, αἰς κὴ τὰ πνύμα-
 τα κὴ τὰ νάματα γῆρας φύσιν ἔχοντα σιννοσεῖν ἀνάγ-
 E
 κη κὴ συμμεταβάλλειν. ἀλλὰ τί τὸ πρὸς τὰ σῖτα κὴ
 τὰ ὄφα κὴ τὰς ἄλλας ἀφῆσας τὸ σῶμα τὸς δὲ ἀλλοτῶν,
 ὅση γέρονται, οὐ πρὸς ἀλειπίον. πολλὰ γὰρ τ' ἂν ἀγῶστων
 κὴ ἀβρώτων πρὸς τερν, ἡδῖσα νῦν γέρονται, ὡς ὡρ οἰνό-
 μελι κὴ μήτρα. λέγῃσι δὲ μηδὲ ἐγκέφαλον οὕτως ἀφῆ-
 ὅ ρίπῃν κὴ ἀποβάλλειν, μυσταπομῶσι πρὸς εἰποῖ-
 τα. σκύου δὲ πέπωνος κὴ μήλου Μιδικῶδ, κὴ πεπέ-
 ρως πολλοῖς ἰστέρι ἐπὶ τ' ἂν πρῶτον γάλασθαι μὴ
 δυναμῶσι. ὑπό τε δὴ τῶτων εἰς ἐστὶ ζένοπατεῖν τὰ
 σῶματα κὴ ὡδραλλάτῃν τὰς κέρσιν, ἡσυχῆ ποιότητα
 F
 κὴ πρὸς τῶμα ποιούτων ἴσθαι, τί τὸ δὲ τάξιν αὐ τ' ἂν ἐδέ-
 στων κὴ μετακῶσμησιν, οὐ μικρὸν ἔχειν ἀφῆσθαι. αἰ γὰρ
 καλούμεναι ψυχρὰ τράπεζαι, πρὸς τερν ὁστέων, ἐχίνων,
 ὡμῶν, λαχῶν, ὡς ὡρ ἔλεγχῃ ὁ Πλάτων, ἀπ' οὐσῶν ὅτι
 σῶμα μεταρῶσθαι, τ' πρὸς τῶν δὴ τ' ἔρατης τάξιν ἔχῃσι.

ὡς ψιλῶν ὅτι
 τῶν δαμάσκηδ
 p. 49v.

μέγα δ' ἐκ τῆς καλουμένης προπομάτων. ὁ δὲ γὰρ ὕδωρ οἱ παλαιοὶ πρὶν ἐμβαλεῖν ἐπίπνον· οἱ δ' νῦν ἀπὸ τοῦ μεθυσθέντες, ἀπλοῦνται τὸ ἔσθης ἀφ' ἑσθ' ὅτι τὰ σῶμα καὶ ζέοντι, λεπτὰ καὶ ἁμα καὶ ὄξεια πρὸς φέροντες, ἡσέκκαυμα τῆς ὀρέξεως, εἴτα οὕτως ἐμφερούμενοι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ δὲ πρὸς μεθολίω, καὶ τὸ ποῖσσαι νοσημάτων κηρῶν χυρεῖν ἀσθενέστερον ἔστιν ἢ πρὸς τὰ λουτρὰ τ' ἄρκυς πολυπάθεια, καὶ τὰ πρὸς σιδ' ἡρου πρὸς μαλασομένης καὶ ῥέσεως, εἴτα βαφίω ἡσέκκαυμα καὶ ἐμψοῖν αἰαδερομένης. Εἴτα μὲν εἰς Ἀχέρουσα Πυρρὸν φλεγεθῶν τερέοισι. τῆτο γὰρ αἰ τις εἰπεῖν μοι δεκεῖ τῆς ὀλίγην ἡμῶν ἐμψοσθεν γερνότητων, βαλανείου θυρεας ἀοιρησίως. σκεῖνοι γὰρ οὕτως αἰετῶν ἐξερῶν καὶ μαλακίαις, ὡς τε Ἀλέξανδρος μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὰ λουτρὰνι πρὸς τῶν ἐκὰς πρὸς αἰ τὸ Γαλατῶν γυναικας εἰς τὰ βαλανεῖα, πόλτε χύρας εἰς φέρουσαι ὁ μὲν τῶν παιδῶν ἴαθιον, ὁμοῦ λουτρῶναι· νῦν δ' λουτρῶν ἐοικε τὰ βαλανεῖα, καὶ ὕλακτοῖσι καὶ ἀπαστοῖσι. ὁ δ' ἐλκῶδρος ἀπ' ἐπὶ αἰσῖς, ὕρεθ' μίγμα καὶ πρὸς γερνότης, ὁ δὲν εἴτα σῶματος πούχια ἀγρην, ἀλλὰ πᾶσαι ἀπομον κλονεῖ καὶ παρᾶσαι καὶ μετῆσθον δὲ ἔδρας, ἀγρην οὐ κατὰ σῶμα ἀπὸς πεπρωμένοις καὶ ζέοντες. ὁ δὲν οὖν (ἐφίω) ὁ Διογηνιανὲ δειται ὁ λόγος αἰπῶν ἐπεισοδίων ἐξωθεν, ὁ δὲ μετὰ κοσμίω, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ διατομ μετὰ βολή. τὰ μὲν οὖν ἡμῶν, τὰ δ' ἀφανίζεν τῶν νοσημάτων, σὲκ ἀδιώατος ἔστι.

Διὰ τί τοῖς φθινοπωρινοῖς ἐρυπνίοις ἤκιστα πατεύομεν.

Πρόβλημα ι.

Πρόβλημα σιν Ἀεισοτέλους φυσικῆς ἐπιτυχῶν Φλάωρος εἰς Θερμοπύλας κημαδεῖσιν, αὐτὸς τε πολλὰν ἀποπειρῶν (ὁσφ εἰώθασι πάγειν ὅπτι κῶς αἰ φιλόσοφοι φύσει) ἡσέκκαυμα καὶ τοῖς ἐτέροις μετεδίδου μῦρτυρῶν αὐτῶ τὰ Ἀεισοτέλει, λέγειν δ' ἡ πολυμάθεια πολλὰς ἀρετὰς ποιεῖν. τὰ μὲν οὖν ἄλλα μὲν ἡμέραν σὲκ ἀγρην ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πρὸς πᾶσι δὲ τελεῖω παρέχε· τὸ δ' ἡ γερνότητων πρὸς τῶν ἐρυπνίων, ὡς ἐστὶν ἀβέβαια καὶ ψευδῆ μάλιστ' ἐπὶ τῆς φυλλοχόου μίωας, σὲκ οἰδ' ὅπως ἐτέροις λόγοις πρὸς ἀγρην ἀμῶν τοῦ Φαβωεῖνου μὲν τὸ δεῖπνον ἀρέκυσε. πῆς μὲν οὖν σῶς ἐπάγεις, ἐμοῖς δὲ ἦοῖς ἐδόκει λελευκέναι τὸ ἀποπειρῶν Ἀεισοτέλης· καὶ ὁ δὲν ἄοντο δεῖν ζητεῖν ὁ δὲ λέγειν, ἀλλ' ἢ τῆς κηρῶν, ὡς πρὸς σκεῖνος, αἰπᾶσαι. νεοὶ γὰρ ὄντες ἐπὶ καὶ σφειγῶντες πολὺ πρῶμα ἡμῶν ἐπὶ τὰ σῶμα καὶ παρᾶσῶδες. οὐ γὰρ τὸ οἶνον εἰκὸς ἔστι μόνον ζῆω καὶ ἀγρην ἀκτεῖν, ὁ δὲ πύλαιον, αἰ ἢ νεογρῶν, ἐπὶ τοῖς λόχοις ψόφον ἐμποιεῖν, ἀποκυμαζούσης τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος· ἀλλὰ καὶ τὰ σῶμα τὰ πρὸς σφαιρα καὶ πῶ ὅπτι ἄσασαν ὀράμην ἐπὶ τῶν ἀμῶν καὶ οἰδῶσαν ἀγρην αἰ ἀποπνύσῃ τὸ φυσῶδες καὶ ἀπεπτον. ὅπτι δὲ ἔστι τῆς βρωμάτων ἐνια δυσόνοιε καὶ τῶν ἀρκυκῶν τῶν καὶ ὕπνον ἔφω, μῦρτυροῖς ἐξερῶν τοῖς τε κῶμοις καὶ τῆ κηφαλή τῆ πολυπόδος, ὡν ἀπεχρᾶζ κελῶοισι τῆς δευρομένης τῆς ἀφ' ἧς ὀνειρῶν μερῶν. ὁ δ' ἡ Φαβωεῖνος αὐτὸς τὰ μὲν ἄλλα δαμονιώατος Ἀεισοτέλους ἐρεσῆς ἔστι, καὶ τὰ πρὸς πᾶσι νέμει μεεῖδα τῆ πιθανὸς πλεῖστω· τότε μὲν τοι λόγῶν ἐπὶ τὸ Δημοκρίτη παλαιόν, ὡς πρὸς ἐκ κηρῶν ἀγρην ἡμῶν ἀμῶν, οἷος ἡ σὲκ ἀγρην καὶ ἀγρην ἀμῶν.

A Magnum etiam illud de præbibitionibus, quas vocant propomata. Nam antiqui ne aquam quidem biberunt antè quàm edissent. nunc ante cibum captum vino oppleti, humectato & feruente corpore cibum aggrediuntur, tenuia & acuta viq; incidendi prædita ad appetitum excitandum ingerentes, ac deinde aliis vescentes. Verùm nulli ad mutandum corpora nouosq; morbos creandum facultati cedit lauacrorum varietas, quibus corpus multis modis adfectum, ferri instar emollitur ac fluit, & à frigore deinde duratur. Qui paululum nos ætate antecessere, si si balneum nostrum foribus apertis introspeffissent, dicturi erant puto,

Stagna Pyriphlegethon subit hec Acherontia feruens.
 Maiores enim nostri ita lenibus atque tepidis vsi sunt balneis, vt Alexander Magnus in balneo febricitans dormiuerit: Galatarum autem mulieres pulstem cum suis pueris inter lauandum ederint. Nunc rabiosis videntur similia balnea, & latrantibus, atque conuellentibus lantantibusque. aër autem qui in iis hauritur, mixtum ex humore & igne quidpiam, nullam corporis partem finit quiescere, sed omnem etiam individuum particulam conturbat suoq; è statu dimouet: donec inflammatos nos & feruentes ipsi restinguamus. Nihil ergo, Diogeniane, opus est huic disputationi extrinsecus adscitis mediis, aut intermundiis: sed rectà mutata victus ratio satis virium habet ad alios gignendum, alios abolendum morbos.

Cur autumnalibus somniis minimum fidei adhibendum sit.

Questio decima.

FLORVS cum incidisset in lectionem questionum Aristotelis physicarum, ad ipsum Thermopylas allatarum, cum ipse multas animo dubitationes concepit (vt solent ingenia doctrinæ studiosa) tum alios iis impertiuit. testimonium ferens Aristoteli, qui dixit multam sciendi cupiditatem multa facere principia. Et sanè reliquæ in ambulationibus diurnis quæstiones non infuauiter nos oblectauerunt. Quod autem de insomniis fuit dictum: ea maximè iis mensibus quibus defluunt folia, esse incerta & mendacia, nescio quomodo se rursus protulit, cum Fauorinus à cœna res tractaret alias. Tuis quidem focis, meis filiis videbatur soluisse nodum Aristoteles, neque aliud quærendum putabant, sed cum eo causam in fructus conferendam: qui recentes & humore turgidi multum turbulentumque in corpore spiritum generent. Non enim vinum duntaxat & oleum recens expressum in lucernis probabile est obstrepere, calore flatum quasi fluctum quendam edente: sed & frumentum nouum, & poma videmus tumere atque distendi, donec flatus & cruditas eorum discutiatur. Cibos porrò quosdam esse qui difficiles somnos faciant, & animam perturbent, testatum fieri fabarum exemplo, & polypodis capite, quibus abstinere iuberentur qui diuinare per somnum cuperent. Fauorinus ibi, quamquam Aristotelis esset impensissimè studiosus, & Peripateticæ philosophiæ maximam verisimilitudinis tribueret laudem: tamen tunc sententiam quandam Democriti tanquam de fumo squalidam detrahens expurgate ac perpolire cepit.

Id primò ponebat pervulgatum, ut aiebat Democritus, visa per meatus in corpora subire ac altè penetrare, ac dum sursum efferuntur, facere ut in somno appareant simulacra. visa autem ista vndiquaq; ferri, delapsa à supellectile, vestimētis, plantis: maximè autem ab animalibus, ob iactationem multam & calorem. eaq; visa non modò habere expressas & formā referentes corporum similitudines: (vt Epicurus sentit, eatenus Democritum sequens. atq; exinde ab eius desciscens doctrina) sed & motuum animi, consiliorū, & adfectionum tam lenium quàm vehementium imagines secum trahentia, ita accidere ad animum veluti animata, & significare ea opiniones eorum à quibus sunt emissa, cogitationes, conatus: siquidem articulatas adferentia & inconfusas imagines occurrant. Id autem maximè fieri, quando per aërem læuè motu feruntur expedito & celeri. Autumnalis verò aër, quando folia defluunt, admodum est inæqualis & asper, ideoq; visa variè difliciat, & eorum euentiã tarditate lationis hebetatam, facit euanidam & imbecillam. sicut contrà ab turgentibus & calidis excurrentia multa & velocia, notitias recentes & significantes exhibent. Tum Autobulum leniter renidente ore intuens, Video, inquit, te iam velut in umbra pugnam contra isthac visa meditari: & contra opinionē, tanquam picturam veterem, aliquid conari reprehensionis. Tu verò, aiebat Autobulus, desine simulare aduersus nos. non enim nescimus te, quia sententiam Aristotelis probari cupis, tanquam umbram ei opinionem Democriti cōparauisse. Hęc ergo missam faciamus, & Aristotelem impugnemus, quę nouas fruges & cara poma immeritò incusat: quib. ver & æstas patrocinaur, quando maximè vegetæ fruges & succo plene (si quidem Antimacho credimus) & recentes in cibum vsurpatæ, minùs fallacia & vana nobis somnia conciliant. Menses verò ii, quibus folia decidunt, iam hyemi propinqui, dum concoquunt frumentum & quod pomorum superest, gracilia ea reddunt ac rugosa, & quæ ad furorem diuinum incitandi omnem iam amiserint aculeum. Iam vinum quoque qui bibunt citissimè, Anthesterione hoc faciunt mense, qui hyemem subsequitur: diemq; illum quo gustatur nouum vinum, nos boni dæmonis, Athenienses Pithægiam à doliis aperiendis appellant. videmus autem de musto feruente adhuc ne operarios quidem haurire. Itaque dona deorum desinamus calumniari, & alia via disquisitionem causæ ingrediamur: ad quam nos ducit temporis nomen, & ventosorum inanumq; somniorum. Autumni enim extremo nomen tribuitur hoc, vt folia deiicere dicatur, quæ tum ob frigus & siccitatem plantarum defluunt: nisi quæ calidæ sunt & pingues, vt oleæ, lauri, palmæ: aut humectæ, vt myrtus & edera. his enim temperies opitulatur: reliquis non item. non enim gluten quo folia continentur permanet, sed vel frigore humoris congelat, vel ob inopiam & imbecillitatem exsiccat. Equidem quòd vigent adolefcuntq; plantæ, id habent ab humore aut calore, contraq; iis frigus & siccitas perniciem adferunt. Itaque eleganter solet Homerus homines *διερους*, id est, humidos siue succulentos, appellare: & gaudium *ιαίνεσθαι*, quod est, concalcere: contrà *ριγεσθαι* & *κρυερον*, quasi rigoris efficax & frigoris, quod triste sit aut formidandum.

A *Ἐπιπέδον δὲ τὸ δὴ τὸ πρὸς τὸν ὄφρα τὸν Διμήκευτος ἔλεγε*
ἄβυσσος εἶναι τὰ εἶδωλα. Διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα,
καὶ ποιεῖν τὰς χεῖρας ὑπὸν ὄφρα ἐπομαφεσθῆναι. Φοιτῶν δὲ
ταῦτα πρὸς ἀπὸν ἀπὸν καὶ σκευῶν καὶ ἰματίων καὶ φυτῶν,
μάλιστα ὁ ζῶων ὑπὸ σάλου πολλοῦ καὶ θερμότητος, οὐ μόνον
ἔχοντα μορφοειδῆς τὰ σώματα ἐκ μεμεγαλῆς ὁμοιοτήτος,
ὡς Ἐπικουρος οἶεται, μέγρι τὸ τὸ Δημόκριτος σιωπε-
ῖνος. ἐν ταῦτα ὁ περιπέτων τὸ λόγον ἀλλὰ καὶ τὸ ψυχρὸν
κινήτων καὶ βλαβερῶν ἐκαστῶ καὶ ἠθῶν καὶ παθῶν ἐμφά-
σις αἰσθησάμενοι σιωπέειν καὶ περιπέτωντα
B *μὲν τῶντων, ὡς ἂν ἐμφύστα, φερέτω καὶ ἀφελῆν τοῖς ὑπε-*
δεχομένοις τὰς τῶν μητιέντων αὐτὰ δόξας καὶ ἀλογισμοῖς
καὶ ὁρμαῖς, ὅταν ἐναρθῆται καὶ ἀσυχῆτος φυλάτῃντα. περι-
μῆξιν τὰς εἰκόνας. τὸ πρὸς μάλιστα ποιεῖ δι' αἰετος λείου τ' φο-
ρεῖς γινώσκῃς ἀκαλύτῃ καὶ παχείας. ὁ δὲ φθισοπωρινός, ὃν ὁ
φυλλοχρῆ τὰ δένδρα, πολλὰ ἀνομαλίας ἔχον καὶ βαρῆτα
ἀφελῆται καὶ ὡς ἀβέπει πολλὰ καὶ εἶδωλα, καὶ ὁ ἐναρ-
γῆς αὐτῶν δέκτηρον καὶ ἀσθενῆς ποιεῖ τῆ βραδυτῆτι τ' πορείας
ἀμαρτυροῦντος, ὡς ἂν αὐτὸ πάλιν περιπέτωντα καὶ ἀφελῆ-
μένων ἐκ ἀρῶσθῃντα. πολλὰ καὶ ἰσχυρὸν καὶ ἰσχυρῶντα, τὰς ἐμ-
C *φάσεις νεαροῦ καὶ σημεῖων ἀπὸ δίδωσιν. εἶτα ἀφελῆται*
περὶ τὸς ἀεὶ τ' αὐτοῦτον, καὶ μετὰ ἀφελῆται, ἀλλ' ἰσχυρῶν (εἰ-
πὲν) ὑμᾶς οἴοι, τε ὄντας ἢ δὴ σκιαμαχεῖν περὶ τὰ εἶδωλα, καὶ
δόξην παλαιὰ κατὰ τὴν γραφῆν περιπέτωντα ἀφελῆται, οὐ-
δαί π' ποιεῖν. καὶ ὁ αὐτοῦτον, ἰσχυρῶντα (εἰπὲν) περὶ τὸς
ἡμᾶς. οὐ γὰρ ἀγνοοῦμεν ὅτι τὴν Ἀριστοτέλους δόξας ἀδολ-
μῆσιν βλαβερῶν, ὡς ἂν σκευῶν αὐτῆ τὴν Δημόκριτος ὡς ἀ-
βελήσθῃ. ἐκείνῃ οὖν βεβήμεθα, καὶ ἐκείνη μαχόμε-
θα κατηρησθῆ τῶν νέων καρπῶν καὶ τῆς φίλης οὐραίας
οὐ περιπέτωντα. ὁ γὰρ ἄετος αὐτῶν μῦθῳ καὶ ὁ μετό-
D *πωρον, ὅτε μάλιστα χλωρῶν καὶ φλοιοδῶν (ὡς Ἀντίμα-*
χος εἶπεν) τὴν οὐραϊαν γυνωμῆντα ἔρπει περιπέτωντα
τῶν καρπῶν, ἢ τὸν ἀπατηλοῖς καὶ ψεύδειν εἰσπνίον ἰσχυ-
ροῦν. οἱ δὲ φυλλοχρῶν μῦθῳ ἢ δὴ τῶν χειμῶντα ὡς ἀπλη-
νοῦντες ἐν πέτρῃ τὰ σπῆρα, καὶ τὰ περιπέτωντα τῶν ἀπερδύων
ἰσχυρῶν καὶ ῥυσατῶν καὶ πρὸ ἀφελῆται ὁ πηκτικῶν ἐκείνο καὶ
μεμικῶν, ἔχουσι. καὶ μὲν οἴου τε τὸ νέον οἱ περιπέτωντα
πίνοντες ἀφελῆται πίνουσι μὲν καὶ χειμῶντα. καὶ τὴν ἡ-
μέραν ἐκείνῃ, ἡμεῖς μὲν ἀγαθὸν δαίμονος, Ἀθηνῶν δὲ
παιδιῶντα περιπέτωντα. γὰρ καὶ ὁ ζῶντες ἀεὶ ἀφελῆ-
E *σθαι καὶ τῶν ἐργάτων δεδῶσθαι ὄφρα μὲν. ἀφελῆται οὖν ὁ σι-*
κεφῶντα, τὰ τῶν ἡθῶν δῶρα μεμικῶν, ἐτέραν ὁδὸν ἢ ἰ-
φηγεῖται τοῦτομα τοῦ χρόνου, καὶ τῶν ὑπὸ μεμικῶν καὶ
ψευδῶν ὁδῶν. φυλλοχρῶν γὰρ ὀνομάζεται, Διὰ ψυχρότητα
καὶ ξηρότητα τῶν κατὰ τῶν φύλων ἀπὸ τῶν πηκτικῶν πηκτικῶν
εἶπεν θερμὸν ἔστιν ἢ λιπαρὸν, ὡς ἐλαίῃ καὶ δάφνῃ καὶ
φοίνικῃ. ἢ διεσῶν, ὡς μυρσίνη καὶ κηπῶν. πῦθις γὰρ ἢ
κερῶν βοηθῆ, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐ. οὐ γὰρ ὡς ἀφελῆται ὁ ἐχ-
ροῦν καὶ σιωπελικῶν, ἢ πικροῦ καὶ ψυχρότητι τῆς
ἰσχυρῶν, ἢ ξηροῦ καὶ δὲ ἐνδείαν ἢ δι' ἀσθενείαν. ἐστὶ μὲν
F *οὖν καὶ φυτῶν ὑγρότητι ἢ θερμότητι τε. διδόναι καὶ αἰ-*
ξάνεσθαι, μᾶλλον δὲ τοῖς ζῶοις, καὶ πῦθις ἢ ψυ-
χρότης καὶ ἢ ξηρότης, ὁλέθριον. δὲ χειμῶντος Ὀμη-
ρος εἶπεν διεσῶν βροτῶν καλεῖν, καὶ ὁ μὲν χαίρειν ἰαίνε-
σθαι. ριγεσθῶν δὲ καὶ κρυερον, ὁ λυπηρῶν καὶ ὁ φοβερον.

ὁ ἰσχυρὸς καὶ ὁ σκελετὸς, ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γέρονε, λειδορε-
 μῶν τὰ ὀνόματα τ' ἐπὶ τῆς ἐπιτομῆς, ὅτι μὲν αἶμα κλειωτάτω
 τ' ἐν ἡμῖν ἔχον δυνάμιν, αἶμα καὶ θερμὸν ὄντι καὶ ὑγρὸν. ὁ δὲ γῆ-
 ρας, ἀμφοῖν ἐσθλός. εἶκοι δὲ τὸ αἶμα καὶ τὸ σκελετὸς ὁ γῆρας
 εἶδ' ὁ φθινόπωρον. οὐ γὰρ ἔχει ὁ ὑγρὸν, ὁ δὲ θερμὸν
 ἔρρωται. δειγμὰ δὲ γέροντος ἀπεχθῆς ἐπὶ τῆς αἵμα καὶ ψυ-
 χροῦτος, ὅτι σφοδρῆ ποιεῖ τὰ σώματα πρὸς τὰ νόσους. πῶς
 δὲ σώματα τὰ ψυχὰς συμπαθεῖν ἀνάγκη, καὶ μέγιστα παρὰ
 μὲν τὸ πνέμα αἰσθητὸν ὅτι μὲν ἔχει, ὡς αὐτὸ καὶ π-
 πρὸν οὐ μίχλης ἀναπνεύσασθαι. ὁ δὲ ὄντι φασὶν, ὁ δὲ ὄντι
 ἐκ τῶν ὄντων ὅτι τῶν φαντασίαις ἀποδίδωσι, μὲν
 γὰρ ἔχει καὶ ἀλαμπὲς καὶ σιωπῆ ἀμύμον ὄντι.

A *albus autem & sceleratus de mortuis dicuntur, quod ut exsuccos eos & aridos traducant. Porro sanguis qui in nobis principem vim obtinet, simul humidus est & calidus: senectutem utraq; deficit qualitas. videtur autem anni circumeuntis quasi senium esse finis autumnii. nondum enim humor appetiit, & tamen caloris vis abiit. Indicium rei est non obsecrum, quod eo tempore ob frigus simul & siccitatem corpora sunt ad morbos procliuia. Est vero necesse simul cum corporibus adfici animos, & maxime densato spiritu diuinandi facultatem retundi, qui quasi speculum caligine oppleatur. nihil ergo evidens, nihil artus habens, nihil apertum visis offert is, quandiu crassus, tenebricosus, & compressus manet.*

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-
 βλημάτων Βιβλίον ἕνατον.

Περὶ τῶν ἀκαίρων ἀναπνευστηρίων καὶ ἀκαίρων.
 Πρὸ βλήμα α'.

Π ἕνατον τῶν συμποσιακῶν, ὃ Σέκιε
 Σενηκίων, πρὸς τὸν ἄρχοντα τῶν Ἀθηνῶ-
 νων ἐν τοῖς μυσείοις ἡγουμένους, καὶ μέγιστα
 τ' ἐπιτάσσας τ' ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς ἀ-
 εἰδῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς σιωπῆς δεκά-
 δα τ' ἐπιτάσσας ἐθαυμάσειον. ἔδει γὰρ
 πρῶτα τ' ἑαυτὸν ἀποδιδῶναι τὰ τ' ἑαυτὸν, καὶ μηδὲν ἀφελῆν
 ὡς αὐτὸν ἰεράων, πλείονα καὶ καλλίονα τῶν ὀφείλωντας αὐ-
 τῶν. Ἀμμωνίου Ἀθηνῶσι γρατηγῶν ἀποδείξιν ἔλαβεν τὰ
 Διογένη τ' ἡγεμονίας καὶ γεωμετρίας καὶ τὰ ῥητορική καὶ με-
 σικίαν μὲν τῶν ἑσθλῶν καὶ τῶν ἀδουκίμωντας τ' διδα-
 σκάλων ἐπὶ δειπνον ὅτι ἀλέσε. παρῆσαν δὲ καὶ τ' ἄλλων φιλοσό-
 φων συγχοί, καὶ πρῶτες ἐπεικῶς οἱ σιωπῆς. ὁ μὲν οὖν Ἀχιλ-
 λῆος μόνος τ' ἡγεμονίας τῶν μονομαχίῶν δειπνον κα-
 τήπειλε, βεβλήμενος (ὡς φασὶν) εἰ τις ἐν τοῖς ὀπλοῖς ὀργῆ
 πρὸς ἀλλήλους καὶ χαλεπότης ἡγοῖτο, τῶν τῶν ἀφείναι καὶ κα-
 τήπειλε τῶν ἀδουκῶν ἐστὶ ἀσέως κινήσας καὶ φασὶν μέγιστος.
 τὰ δὲ Ἀμμωνίου σιωπῆς ποιῶν τὸν ἀκμῶν γὰρ ἢ τ' δι-
 δασκάλων ἀμύμον καὶ φιλοσοφίας σφοδρότερον ἔλαβεν ἐν
 τ' κλίματι ἡγουμένων. ἢ δὲ τ' καὶ πρὸς τῶν καὶ πρὸς τῶν ἡσαν
 ἀκριτοὶ καὶ ἀτακτοί. δὲ πρὸς τὸν μὲν ἐκέλευσεν ἄσση τ' Ἐρα-
 τῶνα πρὸς τ' λυρεῖν. ἄσση δὲ τὰ πρὸς τῶν ἔργων, οὐκ
 ἄρα μοῦνον εἶναι εἰδῶν ἡγῶς, ἐπὶ τῶν πῶς τὰ χαρῶν πρὸς
 πῶντας ἐξομολογῶν. ἔπειτα πρὸς τῶν ἀκαίρων ἐπέτα-
 λε λόγον, ὡς μὴ μόνον χάριν ἀλλὰ καὶ χρεῖαν ἔστιν ὅτι μεγάλ-
 λω ἐχούσης. καὶ ὁ μὲν ῥα φασὶν ὅτι τῶν ἡδὲ τῶν ἡδὲ τῶν
 πῶν ἐν τοῖς Πτολεμαίου γάμοις ἀρξιδίου τῶν ἀδελφῶν,
 καὶ πρὸς τῶν ἀλλόθεν οἰομένου καὶ ἀπείμον. δὲ
 ξάμμος δὲ τῶν ἐπὶ τῶν ἐκείνων, Ζεὺς δὲ Ἡρῶν ἐκέλευσε
 καὶ τῶν ἀλλόθεν τε. καὶ ὁ πρὸς τῶν Δημητρίῳ τῶν βασιλεῖ
 πρὸς τῶν ἡδὲ τῶν δειπνον, ὡς πρὸς τῶν πεμψέν
 αὐτῶν τ' ἡδὲ ἐπὶ παιδάριον ὄντα τ' Φίλιππον, ὅτι τῶν ἡδὲ
 τὸν παῖδά μοι τὸν δὲ ἀλκίως Ἡρακλέους ἡδὲ τῶν δρέψα.

P L V T A R C H I
 Symposiacōn, id est, Coniualium
 disputationum, Liber
 nonus.

C

N O N V S Symposiacōn liber,
 Soffi Senecio, continet sermo-
 nes Athenis habitos in Mu-
 seis: quia nouenarius nume-
 rus maximè Musis conuenit.
 Qui liber quòd plures dena-
 rio haectenus vsurpato qua-
 stiones continet, mirum videri non debet. omnia
 enim Musis reddenda erant quæ ad ipsas perti-
 nent, nihil ex iis tanquam sacrificiis auferendum.
 quibus plura & puleriora debemus.
 AMMONIVS præturam Athenis gerens, eum
 Diogenio sorte comparata pueros tenebatur pro-
 ducere concertatum ephebos, qui litteras, geo-
 metriam, rhetoricen, musicamq; discebant. Itaq;
 nobiles magistros ad cœnam vocauit. aderant
 autem frequentes alii litterati, & familiares ferè o-
 mnes. Sanè Achilles de iis qui certarent solis iis qui
 singulari pugna congressuri erant cœnam promi-
 fit: volens (vt aiunt) si qua in armis ira inuicem aut
 similtas concepta esset, hanc ab iis deponi in con-
 iuiuo mensæque communicatione. Ammonio au-
 tem contrarium euenit. nam magistrorum con-
 tentio inter pocula est facta multò vehementior:
 iamq; etiam propositiones & quæstiones confusæ
 & incompositæ fiebant. Itaq; Ammonius primum
 Eratonem canere ad lyram iussit. Qui cum Hesio-
 di operum exordium caneret,
Vnica non tantum est contentio: --
 laudauit quod attemperatè id carmen cecinisset.
 Deinde de versu opportuna vsurpatione intulit
 mentionē, quæ non gratiam modò, sed interdum
 vtilitatem quoq; habet magnā. Statimq; in ore o-
 mnium fuit rhapsodus ille, qui in nuptiis Ptolemæi
 sotorem ducentis vxorem, quod facinus videba-
 tur insolens & nefarium, ab his esset orsus versibus:
Iuppiter uxorem post hac vocat, atq; sororem.
 Et alius, qui apud Demetriū regem à cœna, cum ei
 filiū Philippū adhuc puerulū misisset, promptè ceci-
 nit: *Hunc filium mihi tu, ceu dignum est Hercule*
Nobisq;, cura educere.